

BUG KASIDI I KID

BROJ
CENA 150 DIN.

59

UBITI ŠERIFE

SR Nemačka 3.5 DM Francuska 10 FF. SAD 2 US \$. Švajcarska 3 Sfr. Austrija 25 Asch. Švedska 10 Skr

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

UBITI ŠERIFE

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
UBITI ŠERIFE

LIX EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Nada Maksimović

© 1986. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 59 — JUL 1986. GODINE. CENA 150 din.
Izdaje NIRO »Dečje novine« Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski.
Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-248 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa »Litopapir« Čačak, Hajduk Veljkova 52.

Teks Gordon:

UBITI ŠERIFE

U salunu je zavladao tajac. Kao da je oštrica nekog dži novskog noža fijuknula kroz zadimljeni vazduh prepun alkoholnih isparenja, tako je bučni žagor trenutno presečen.

U nastalom muku videla su se nešto prebledela lica gostiju. Bila su im otvorena usta, ali iz njih nije izlazio nikakav glas. I barmen je bio skamenjen iza šanka. Ličio je na neku figuru sa flašom viskija u jednoj ruci i čašom u drugoj.

Samo je jedan gost oslonjen o ploču šanka mirno prinosio čašu ustima i kao da nije bio svestan šta se događa oko nje ga. Onda grobna tišina natera i nepoznatog da se okrene i iz nenađeno pogleda po salunu.

Njegove oči, godinama vežbane da primete opasnost, smesta se zaustaviše na onome koji je naterao goste u salunu »Kugar« da prestanu čak i da dišu.

Na vratima saluna stajao je visok čovek, odeven u crno, čije su blede šake dugih i tankih prstiju bile zakačene palčevima o dvostruke pojaseve sa revolverima.

Čovek za šankom, koji se od prisutnih izdvajao ako ni po čemu drugom, a ono neobičnim šeširom nalik na polucilinder, zaustavi pogled baš na bledim rukama čoveka u crnom.

»Revolveraš«, sinu mu kroz glavu. Samo profesionalni revolveraši i kockari mogli su

na Zapadu da imaju takve blede i negovane ruke dugih prstiju. Ruke koje nisu poznavale nikakav drugi rad osim potezanja kolta i povlačenja okidača, ruke koje će u budućnosti imati samo pijanisti i virtouzi na violini.

Onda se oči stranca sa čudnim šeširom iznenađeno raširiše. Zaustavile su se na blistavoj šerifskoj zvezdi zakačenoj na kožnom prsluku čoveka u crnom. »Dobro«, munjevito mu prolete kroz glavu, »ruke revolveraša i šerifska zvezda se slažu i idu zajedno, ali ovaj prestravljeni tajac u salunu nikako ne govori u prilog čoveku čija je dužnost da čuva mir i red. Prisutni su za nemeli samo iz straha, a tu vrstu straha šire oko sebe jedino ubice koji uglavnom pucaju iz zadovoljstva u ljude...«

Onda se pogled čoveka kod šanka podiže sa zvezde i zaustavi na licu neobičnog čuvara zakona. Čim je ugledao tu ledenu masku skoro modre boje kože i tankih proreza koji su čoveku u crnom služili za oči, još tanje stisnute usne i čosavu bradu, on promrmlja za sebe:

— Da, Buče, ovaj tip je prvo ubica, a onda šerif.

Buč Kasidi se zatim mirno okrete leđima čitavom salunu i dovrši ispijanje svoje čaše viskija.

Šerif u crnom tada zakorači ka sredini saluna i bat njegovih čizama potmulo odjeknu u ledenoj tišini. Buč ga je čuo kako prilazi šanku. Skamenjena figura barmena se otkrivi. On se hitro naže prema šerifu i promuca:

— Šta želite, šerife?

— Naspi mi iz moje flaše — dopre do Buča pomalo piskav, ali i rezak glas, sličan zvuku koji se dobija kada se metalnim šiljkom prevlači preko prozorskog stakla.

Kao da je šerifov glas bio znak za nastavak prekinutog života, u salunu odjeknu žagor, začu se kucanje čaša i novi oblaci dima vinuše se prema čadavoj tavanici lokala.

»Do đavola«, pomisli Buč, »ovaj tip je baš sredio svoje građane. Da sam znao, nikada ne bih svratio u Volker«.

Malo stočarsko naselje čiji su pravi stanovnici dali ovoj gomilici neuglednih krovinjara od nabijene zemlje ime generala Volkera, heroja iz rata sa Meksikom, verovatno nisu očekivali da će to biti i jedino čime će se ovaj grad moći da ponosi. Posle kraćeg buma, ka-

da su u Volkeru svoje baze imali krijumčari i šverceri, na selje je zamrlo. Granicu prema Meksiko čvrsto su zatvorile patrole rendžera i redovne vojske. Sada bi samo poneki usamljeni odmetnik svraćao u Volker na putu za Meksiko, odnosno za reku Rio Grande, koja je činila prirodnu granicu između dve države.

Zato je prisustvo šerifa — ubice bilo neobično za ovakvo zabačeno naselje. Buč nije htio dalje da razbija glavu o tome, samo je doneo hitar zaključak da posle ovog popijenog viskija što pre odmagli iz grada. On je tek prošle noći krišom pregazio Rio Grande na jednom plićaku i sada je želeo da se što pre dočepa unu trašnjosti Teksasa, gde bi se osećao bezbednijim.

Onda mu navreše sećanja. Više od pola godine Buč je bio razdvojen od Sandens Kida. Njihove sudbine kretale su se za ovo vreme čudnim putevima, ostavljajući im slabu nadu da će ih ta ista sudbina uskoro ponovo spojiti.

I baš taj nesvesni podstrek naveo je Buča da se mane potucanja po prašnjavim meksičkim palankama, gde je živio iznajmljujući svoj revolver lo kalnim kabadahijama, i da se

prebaci preko granice na rodnu gruđu.

Buč nije znao da je i Sandens nastavio lutanje u blizini granice očekujući da će ih slučaj njzad dovesti u blizinu.

— Hej, ti! — dopre do Buča onaj glas nalik na grebanje po staklu.

Odmetnik je znao da se to šerif njemu obraća, ali se pravio da nije čuo. Vrteo je prstima svoju praznu čašu i nagadao šta će se dogoditi. Zvaničnom ubici u crnom očigledno je bilo dosadno. Tražio je nešto što bi mu razbilo monotoniju palanačke večeri i omogućilo da bolje spava.

— Hej, tebi govorim! — ponovo probi Bučove uši onaj piškavi glas. U salunu žagor počeo da se stišava. Građani Volkera očigledno su znali da njihov šerif retko kada ponavlja svoje pitanje i da posle toga dolazi do kobnih posledica za onoga kome je pitanje upućeno.

Buč zaključio kako mu dalje odlaganje neće ništa koristiti, pa polako okrete glavu prema šerifu.

— Da li se to meni obraćate? — nevino je upitao čoveka u crnom.

— Tebi, protuvo! — skoro vrisnu šerif, koga je Bučov od

govor još više iznervirao. Na njegovom bledom licu pojavile se dve rumene tačke na vrhovima jagodica. Barmen, koji je svakako bolje poznao lokalnog čuvara zakona od Buča, preblede i nehotice uzmače korak dalje od šanka. Naletio je leđima na policu sa bocama i zalepio se o nju kao probodeni leptir.

— Šta tražiš u mom gradu?

— glasilo je sledeće šerifovo pitanje.

— Ovde sam u prolazu — miroljubivo odvrati Buč. — Mislio sam da prespavam u tvom gradu, šerife, ali, čini mi se, da, nisam dobrodošao.

— I nisi — klimnu glavom šerif. — Plati piće i čisti se odavde!

U glasu mu se osetilo razočarenje zbog miroljubivog držanja stranca, koji je, svakako, izbegavao kavgu. Šerifove oči se zadržale na Bučovom neobičnom šeširu i njegova tanka usta iskriviše se u pakostan osmeh.

— Gle, kakvu to šerpu nosiš na glavi! Dobro sam te ocenio kao protuvu. Takve poklopce u Teksasu niko ne nosi.

Buč je jedan trenutak gledao u šerifa. Onda se osmehnu i reče dovoljno glasno da

ga čuju za najbližim stolovima:

— Idite do đavola, šerife!

Iako mu je do kavge bilo ponajmanje stalo, stari odmetnički prkos nije dopuštao Buču da olako prelazi preko uvrede. Sudeći po svemu, šerif je sigurno bio brži na revolveru od njega, ali se odmetnik uzdao u svoju srećnu zvezdu i zaštitu providenja.

Čovek u crnom razjapi usta od iznenađenja. Ovakav obrt nije očekivao, i Bučova uvreda ga je za trenutak izbacila iz koloseka.

Odmetnik, koji je pažljivo motrio šerifove oči, vide u njima onaj poznati blesak pred povlačenje kolta. Koristeći šerifovu trenutnu zbunjenost, on odluči da rizikuje. Što je mogao brže, mašio se svog revolvra u futrolu, ali, dok je pristima stezao dršku kolta i povlačio oružje iz futrole, shvatio je da je ipak zakasnio.

Na volšeban način, u ruci čoveka u crnom pojavi se kolt i njegova cev podiže se prema Buču. Odmetniku se otvorio cevni učini veliki kao tunel. On nehotice zatvori oči, očekujući prasak hica i udar teškog olova o svoje telo.

Pucanj je odjeknuo.

U deliću sekunde Buč je stigao da se iznenadi, jer sa pucnjem nije ni osetio zrno koje je neminovno moralo da ga pogodi. Odmah je otvorio oči i one mu se zaprepašćeno razrogačiše.

Isto tako razrogačene su bile i oči šerifa u crnom odelu, ali on kao da je odjednom dobio i treće oko koje mu se kao blesak munje otvorilo na čelu. Samo, to oko je bilo crveno od krvi.

I Buč shvati da je šerif dobio metak tamo gde se nikada nije nadao.

I dok je čitav salun buljio u Buča i šerifa, koji je tih nekoliko sekundi ostao nepomičan, Buč se munjevito okrenuo. Kod vrata saluna ugledao je nasmešeno lice Sandens Kida. Kolt u desnoj ruci plavokosog odmetnika još se pušio.

Iza sebe Buč ču težak pad šerifovog tela, koji se sruči licem o pod, tako da mu se šešir otkotrljao do Bučovih čizama.

— Zdravo, ortak! — začu se veseo Sandensov glas, koji u Bučovim ušima odjeknu kao najlepša muzika. — Mislim da je vreme da krenemo odavde.

Ne oklevajući ni trenutka, Buč zgrabi bocu viskija koja

se nalazila na šanku i u nekoliko koraka stvori se pored prijatelja.

Zajedno su izleteli kroz vrata. Dok su pritrčavali konjima, Sandens mu u trku dobaci:

— Još si beznadežno spor sa koltom, Buče! Zamisli da nisam naišao!

— Ne volim ništa da zamišljam — kiselo odvrati Buč i baci se u sedlo svog prašnjavog konja.

Posle nekoliko minuta već su ostavili za sobom poslednje udžerice Volкера.

Niko nije pucao za njima.

Kid se osvrte i, pošto je osmotrio naselje, mirno saopšti drugu:

— Onima dole kao da je laknulo što nemaju više šerifa.

— Rekao bih da si u pravu — odvrati Buč, pridržavajući rukom šešir da mu ga vrući vetar iz Meksika ne bi skinuo sa glave.

Dva časa kasnije, pošto su jedan drugog obavestili o doživljajima dok su bili razdvojeni, Buč i Kid se ulogoriše pored jednog izvora u podnožju oniskog planinskog lanca. Iza lanca je tekla reka Rio Grande, a iza nje se nalazio Meksiko.

Dok su im konji gasili žeđ, prijatelji zapališe tanke cigariLOSE, koje je iz svog džepa izvadio Buč. On pogleda prema planinskim vrhovima u pozadini i progundā:

— Ti kao da me vodiš u Meksiko? Pa, ja sam tek stigao odande.

— Nećemo još u Meksiko — osmehnu se Kid, koji se ispružio po peskovitom tlu. — Za takvu avanturu moramo bolje da se pripremimo. Uostalom, možda se nećemo zadržati u Meksiku. Ti si uvek pominjao neku Boliviju.

Buč ne reče ništa, već samo uzdahnu. Posle kraćeg ćutanja, promrmljao je:

— To će, izgleda, biti samo pusti snovi, ali nekud moramo da odemo. I ovde i u Meksiku nam gori pod nogama.

— Kažem ti da za putovanje moramo da budemo dobro potkovani — uporno je nastavljaio Kid. — Pre svega, potrebne su nam pare, a i ti bi morao da naučiš da dobro barataš koltom. Ko zna šta nas čeka u inostranstvu?

— Mator sam ja za školu gađanja — progundā Buč. — Uostalom, imam i reumatizam u ramenu.

Kid nije obraćao pažnju na njegove primedbe, već je zu-

rio u mesec, koji se pojavio iznad planinskih vrhova.

— Kažem ti, prvo ćemo obaviti obuku iz gađanja, zatim da opljačkamo nekoliko banaka i...

— Sve je to stari šablon — prekide ga Buč. — Nova je samo to obuka... Pravo da ti kažem, meni je dosta i pljački i pucnjave.

— Niko se ne povlači u miran život bez penzije ili novčanih zaliha druge vrste — obrecnu se Kid.

— Koliko imaš para?

— Nekoliko stotina dolara — odgovori Kid.

— Ja još manje.

— Eto vidiš — klimnu glavom plavokosi odmetnik. — Bez obrtnog kapitala nikud ne možemo.

On ustade i priđe konjima, koji su u međuvremenu ugasilili žeđ i sada čupkali požutelu travu u blizini izvora.

— Idemo — pozvao je Buča.

— Kuda? — upita ovaj prilazeći mu.

Već su bili u sedlu i poterali konje, kada Kid odgovori:

— Znaš da sam postao rančer.

— Gle, gle! — nasmeja se Buč. — Zar skitnica da postane zemljoposednik?

— To mi je samo prolazno zanimanje — objasni plavokosi odmetnik. — To je jedan sićušan ranč s druge strane planine. Vlasniku je stoka porckala od suše, a bio je isuviše bolestan da je tera svaki dan na Rio Grande. Dao sam mu hiljadu dolara i prevezao ga do najbliže stanice poštanskih kola. Rekao mi je da ide udataj ćerki u Hjuston. Na ranču je jedna mala krovinjara od dasaka i prilično velika štala.

— Šta će nam tolika štala za dva konja? — upita Buč.

— U štali je moja škola gađanja, dragi moj — objasni Kid. — U dvorištu imam strelište sa konzervama i praznim bocama. Poslednjih mesec dana neprekidno sam vežbao. Ispucao sam na stotine metaka.

— Zato je onaj jadni šerif u Volkeru tako lako otperjao na onaj svet. Istina, uhvatio si ga naprečac...

— Bio bi on gotov i da je prvi potegao revolver! — nasmeja se Kid i produži da se hvali: — Ti znaš kakav sam i ranije bio revolveraš, ali sada mogu da pogodim i muvu u letu. Naročito imam pik na šerife, pogotovu one savezne.

— Znači, nisi zaboravio Džoa Leforta? — osmehnu se Buč

pominjući ime njihovog starog neprijatelja, čijim poterama su njih dvojica jedva uspevali da umaknu.

— Do njega mi je ponajviše stalo — klimnu glavom Kid — ali on operiše u Koloradu i ne spušta se čak ovamo.

— A šta misliš ko je organizovao sve one potere za nama po Teksasu i Arizoni? — odvrati Buč. — Kažem ti da se iza svega toga krije Džoe Lefort.

— Videćemo — promrmlja plavokosi revolveraš i pogleda prema istočnom horizontu, gde je izbledela noć najavljivala dolazak novog dana. — Do mog ranča nema još mnogo. Tamo ćemo se odmoriti. Nego, dodaj mi tu bocu s viskijem.

Nekoliko puta su još potegli iz boce i onda prazno staklo odlete nekud u mrak.

Odmetnici nastaviše put.

*
* *

Sandens Kid stajao je čvrsto na prljavom i utabanom podu štale. Čizme su mu bile prašanjave, a na pantalonama se nahvatale slamke.

Nemo je čekao, sam, u poznatom mirisu balege i konja i bio pomalo nestrpljiv. Stajao je nagnut malo napred, očiju prikovanih na gruba, drvena vrata i rukom kojom je držao revolver čistio pantalone od slamki. Ta ruka je bila više instrument, alatka poput hiruškog noža. Bila je slična i levoj šaci po boji koja se razlikovala od ostalog dela Kido-vog tela. Oslobođena rukavice, visila je bleđa kao porcelan i bliže sjajnom revolveru u futroli ispod nje nego ljudskom stvorenju kome je pripadala.

Štalska vrata se otvoriše sa škripom. Buč Kasidi pojavi se na njima. Bio je gologlav i oprezno je gurnuo vrata u stranu. Zatim ih je zatvorio i senka je nestala.

Obojica su ćutali. Stajali su i posmatrali se nekoliko trenutaka. Jedna lastavica prhnu sa visokog tavana i spusti se na gredu negde na sredini štale.

— Kada ona poleti — reče Sandens Kid.

Buč klimnu glavom.

Skrenuo je pogled sa blede ruke plavokosog revolveraša i upravio ga prema ptici.

— Da, kada ona poleti — pr omrmljao je.

Nije ovo ni izgovorio kada lasta raširi krila. Buč je trgao revolver, naginjući telo u stranu koliko da skloni sebe od cilja, toliko i da oslobodi kuk za munjeviti pokret šake.

Sandens Kid kao da se uopšte nije ni pokrenuo. Telo mu je bilo uspravno, a imao se utisak da su mu noge pustile korenje u zemlju.

Pokrenula se samo šaka plavokosog odmetnika, deo uglačanog i podmazanog mehanizma, koja kao da je bila više pružje nego ljudsko meso.

Beli prst pritisnuo je okidač pre nego što je Buč uspeo da podigne cev svog revolvera. I pored skoka u stranu, bio bi mrtav.

Bleđa ruka s revolverom tačno uperenim u njegove grudi nije zadrhtala nijednog trena.

Istovremeno se čuo slab udar igle.

Klik!

Buč je celom težinom tela pao i snažno lupio bokom o utabanu zemlju štale.

— Idi do đavola! — progundao Buč dižući se na noge. — Bio sam siguran da ću danas biti brži.

Vratio je revolver u futrolu i otresao prašinu sa pantalone.

— Računao sam da ću te prevariti ako padnem u stranu — dodao je sa osmehom. — Vežbao sam celo jutro.

Kid se smešio i takođe vraćao revolver na svoje mesto. Zatim je otkopčao pojas sa revolverom i savio ga.

— Ipak nisi uspeo — rekao je.

— Otkud si samo znao? — bunio se Buč. — Kako si mogao da znaš da ću pasti u stranu i da tamo nanišaniš?

— Izabrao si pogledom mekše mesto gde ćeš pasti — nasmeja se Kid.

— E, baš si hulja! Dođe mi da odustanem od ove tvoje škole gađanja.

— Namera ti je bila dobra — tešio ga je Kid. — No, bolje je imati modricu na slabinama nego metak u grudima, zar ne?

— Na žalost, Kide — reče Buč izlazeći iz štale i pridržavajući vrata svome prijatelju — ne mogu da te nadmašim, pa makar hiljadu puta pokušavao.

— To i nije moj cilj — isceri se Kid. — Taman posla da učenik nadmaši učitelja. Kuda bi otišla moja škola!

— Ma, mislim da nije čak ni normalno tako brzo potezati revolver iz futrole — bunio

se dalje Buč. — Bar po zakonu proseka.

— E, ti znaš da ja nisam prosečan, kao ni ti — ozbiljno reče Kid. — Uostalom, moram ti reći da si dosta napredovao za ovih nekoliko nedelja.

— Posle doručka ćemo nastaviti? — upita Buč.

— Svakako — klimnu glavom Kid. — Obuka mora uskoro da se završi. Nemamo mnogo vremena. Neko bi mogao da otkrije ovo naše sklonište.

— Misliš li da će nas juriti zbog ubistva onog šerifa?

— To sigurno — odvrati Kid ulazeći u malu krovinjaru preko puta štale. — Možda me je neko i prepoznao u onom salunu.

Buč podstaknu vatru u maloj tučanoj peći i naseče slaninu sa komada koji je visio u uglu. Malo kasnije prijatan miris pržene slanine rasprostire se kolibom.

Posle doručka su sprali masnoću vsikijem, pripasali revolvere i izašli u prašnjavo dvorište. Na delu ograde koji nije bio naheren nalazile su se poređane limene konzerve, većina već izrešetana mecima. Buč stade kod obeležene crte, nekih dvadesetak jardi od og-

rade i raširi noge. Spustio je ruku niz telo i čekao.

Kid, koji je stajao sa strane, prosikta: — Sad! — i istog trenutka Buč poteže kolt iz futrole. Nije pucao, samo je uvežbavao izvlačenje kolta.

To je ponovio dvadesetak puta i tek kada Kid zadovoljno klimnu glavom.

— Dobro je — rekao je. — A sada da vidimo koliko si brz.

Plavokosi revolveraš izvadi iz džepa jedan srebrni dolar i ispruži ruku u kojoj se nalazio novac.

— Ovo smo ponavljali stotinu puta — progundao je. — Ja ću ispustiti dolar, a ti moraš da potegneš revolver i da opališ na one konzerve pre nego što novac padne na zemlju.

Srebrni dolar blesnu na suvcu. U Bučovoj ruci se stvori kolt, iz čije cevi sevnu plamen jedan delić sekunde pre nego što će novac pasti u prašinu.

Konzerva na sredini ograde odlete u vazduh pogođena mećkom.

Kid samo klimnu glavom.

Ponavljali su ovu vežbu desetak puta i onda je učitelj dopustio učeniku da predahne i da ponovo napuni revolvere. Pripalili su cigarilose i odbija-

jući dimove nastavili razgovor započet u brvnari.

— Dobro, da čujem, kakvi su ti planovi? — reče Buč.

Kid pokaza rukom prema plavičastim vrhovima planinskog lanca na jugoistoku i reče:

— Tamo se nalazi gradić Gold Krik. U njemu je šerif izvesni Sol Dženkins...

— Čekaj malo! — prekide ga Buč. — Da to nije slučajno riđokosi Sol?

— Baš on — klimnu glavom Kid.

— Kako? — iznenadi se Buč. — Kada sam poslednji put slušao o njemu, pljačkao je banke gore u Viskonsinu i povremeno radio kao revolveraš.

— Šta ćeš, vremena se menjaju, pa i ljudi s njima — os mehnu se plavokosi revolveraš.

— Zar nas dvojica nismo malo puta bili šerifi, makar i lažni?

— Dobro, nastavi.

— U dotičnom Gold Kriku postoji jedna dobra bančica. U nju ulažu rančeri iz čitavog kraja — produži Kid. — Sezona gonjenja stoke je završena. Oni se sada vraćaju kući sa debelim novčanicima.

Buč sumnjičavo zavrte glavom.

— Ne verujem da u toj banci ima neka veća para — rekao je. — Tebe, izgleda, više zanima Sol Dženkins. Hteo bi da se uveriš da li si brži od njega.

— To bar ne moram da proveravam — progundā Kid. — Već sam mu jedanput zaprašio.

— Dobro, a šta ja treba da radim?

— Reći ću ti kada završimo obuku — osmehnu se tajanstveno Kid.

Nastavili su da pucaju još neko vreme, ali je Buč bio sve neraspoloženiji. Nije mu se svidelo što je Sandens postao krvožedan kao u svojim najboljim revolvraškim danima, oran za kavgu i spreman da ubija.

Pošto su sve konzerve blie oborene, Buč obrisao oznojeno čelo i jeknu:

— Dosta je bilo! Idemo u hladovinu!

Kid zabaci šešir na potiljak i njih dvojica zajedno kretose ka kući.

Iza njih su prazne čaure zloslutno svetlucale na visoko izgrejanom suncu.

Prošle su još tri nedelje obuke. Najzad je Sandens Kid

mogao da kaže svom drugu:

— Dobro, nisi više početnik. Neki put me podsećaš na moje mlade dane.

— Idi do đavola! — opsova Buč, vraćajući u futrolu kolt, čija je cev bila skoro usijana od paljbe. — Mora da sam ispucao na hiljade metaka... Uši su mi ogluvele od praska.

— Ispalio si tačno hiljadu dvesta metaka — reče mu Sandens. — To ću ti odbiti od prve zarade. Sada bar mogu mirne duše da te ostavim u nekom salunu bez straha da će svaka revolveraška protuva moći da se poigra s tobom.

Nešto kasnije, za doručkom, Buč odjednom upita:

— I kuda ćemo sada?

— U Gold Krik — kratko odgovori Sandens. — Valjda nisi zaboravio šta sam ti pričao na početku?

Osedlali su konje, koji su se za ovih šest nedelja dobro odmorili i uhranili. Bili su orni za duga jahanja.

Nekoliko časova, kasnije kada su daleko za sobom ostavili mali ranč u podnožju planine i već prevalili nekoliko milja prašnjavim, pustim drumom, Kid zaustavi konja pored jednog džinovskog kaktusa o čije je bodljikavo stablo bila pričvršćena bela hartija.

Plavokosi revolveraš pročitao poternicu. U njoj su nudili pet hiljada dolara za hvatanje Sandens Kida i nepoznatog pomaagača, živih ili mrtvih.

— Šta sam ti rekao?! — na smeja se Kid. — Ove će nas poternice pratiti sve do Meksika. Dobro je što tebe niko nije prepoznao.

Buč uzdahnu, skide šešir sa oznojenog čela pa nadlanicom obrisa oči. Polucilinder je zamenio običnim kaubojskim šeširom širokog oboda, kakav se nosio u južnom Teksasu.

Plavokosi revolveraš ga upitno pogleda. Nije mu se sviđalo Bučovo držanje i njegovo neraspoloženje. Prosto nije mogao da prepozna svog nekada veselog prijatelja, uvek spremnog za šalu i vragolije.

Međutim, kada je Buč pogledao u svog prijatelja, mogao je, isto tako, da uvidi promene koje je smatrao nazadovanjem u odnosu na Kidov karakter iz ranijih dana. Lice plavokosog revolveraša bilo je zgrčeno u stalni izraz zloradosti i okrutnosti, a oči nekada otvorenog izraza su postale zagonetne. Povremeno su bile, kao i lice, zle i neprijatne, a nekad bi pokazivale izvesnu dubinu osećanja, koju on nikada nije imao prilike da pokaže.

Zaustavili su konje kod prvog izvora, nedaleko od puta, zapalili vatru i počeli da peku suvo meso.

Skidajući parče mesa sa šta pića, Buč otkide zalogaj i punim ustima reče:

— Nije trebalo da ubiješ onog šerifa, Kide. Bilo je dovoljno da ga onesposobiš.

— Više ne štedim nijednog šerifa — odvrati Kid. — Uostalom, mene gone zbog tog dripca, a ne tebe. Ovako nam se penje cena, bilo da smo živi ili mrtvi.

— Osećam se kao da sam mrtav — promrmlja Buč.

Kidove usne se skupiše.

— Valjda si do sada shvatio da svi moramo jednom da umremo — progundao je. Rešio sam da dotle živimo kao bogataši.

Buč ustade od vatre. Slegao je ramenima i promrmljao:

— Možda nas obojicu polako hvata ludilo. Eto, na primer, zašto da napadamo tu banku u Gold Kriku, kada imamo dovoljno para da pređemo u Meksiko? Ja odande dolazim i znam da nas tamo niko ne traži.

— Imam još jedan razlog što želim da odem u Gold Krik — odvrati plavokosi revolveraš, koji je takođe prestao da

jede. Sada je vadio iz džepa cigarilose. Pošto su pripalili i povukli prve dimove, Kid nastavi: — Sećaš li se da sam ti rekao da je šerif u Gold Kriku ona hulja Sol Dženkins.

— Pa šta?

— Pre nego što sam tebe iz vadio iz onog sosa u Volkeru — nastavi Kid — jedan tamošnji tip mi je rekao da u Gold Kriku imaju šerifa za koga se veruje da je najbrži revolveraš u Teksasu.

— Na to sam i mislio kada sam rekao da mi se ne sviđa ta tvoja ideja da idemo tamo.

— Zar da pobegnemo u Meksiko i da ostavim tog klovna koji ne ume da razlikuje kolt od deringera da uživa slavu najboljeg strelca?

— Ranije nisi toliko bio lju bomoran na tuđu slavu — osmehnu se Buč.

— U Teksasu postoji samo jedan najbrži revolveraš i vreme je da ljudi u Gold Kriku saznaju ko je taj čovek — odlučno reče Kid.

— Ja i ti smo u životu videli nekoliko brzih revolveraša — podseti ga prijatelj. — Svi su oni mislili da su najbrži. Zašto ne bi lepo zaobišli to govedarsko naselje i krenuli na jug?

— Bojiš li se, Buče?

Odmetnik sleže ramenima.

— Nemam čega da se bojim. Zasad me nisu otkrili. A i tog Sola Dženkinsa nisam upoznao. Mogu da šetam po tom gradu i da ostanem nepri-mećen. To nije slučaj s tobom. Treba samo da promoliš te tvoje brčiće i plavu kosu, pa će svaki dripac sa pištoljem da to sazna i da dotrči.

— I odmah će prestati da trči — pakosno se osmehnu Kid. — Pre nego što sam te ponovo našao, zadržao sam se u Balmoru. Neko me je prepoznao i građani su hitro skupili pare za nagradu onome ko ji položi Sandensa Kida šest stopa pod zemlju.

— I je li bilo zainteresovanih?

— Još koliko — s neskrivenim zadovoljstvom odgovori Kid. — Dojurili su i sa rastojanja od dvesta milja. Prva dvojica su pokušala da me smaknu. Kada su ih izneli iz saluna, ostali su izgubili volju.

Buč klimnu glavom.

— Ne moraš sve da mi pričaš, Kide. Video sam te u više dvoboja nego što umem da ispričam. I nikada nisam video čoveka koji brže može da izvuče kolt iz futrole. Istina, vreme revolveraša uveliko prolazi, Kide, ali možda postoji

neko brži. Šta imaš od dokazivanja?

— Neka te to ne brine, Buče — zamišljeno promrmlja Kid prilazeći konju. — Kada pređemo u Meksiko, možda i do te tvoje Bolivije, preduzeću sve da umrem od starosti, i to bogat, poštovan i miran.

*
* *

Gold Krik je bio grad kao i mnogi drugi kroz koje su do tada prošli. Saluni, nekoliko trgovina, dve-tri zanatske radnje, šerifova kancelarija, banka i nekoliko desetina drvenih kuća.

Buč je sam ujahao da izvidi situaciju, a Kid je ostao nekoliko milja severno od grada u jednom šumarku.

Buč ostavi konja u gradskoj štali i krenu prema najbližem salunu. Tu je popio nekoliko čaša viskija i, pošto je zaključio da ga niko ljubopitljivo ne posmatra, krenuo je prema zgradi banke.

Prvo što je primetio bilo je da se banka nalazi odmah pored šerifove kancelarije. Da li slučajno ili namerno, druga banka nalazila se preko puta ka

ncelarije. Buč se nasmeši i uđe u zgradu pored šerifove kancelarije. Pošto se bezbrižno osvrnuo oko sebe, priđe službeniku za šalterom.

Spustivši vrećicu punu kovanog novca na pult, on sačeka da ga činovnik primeti.

— Ovde imam dvesta dolara — reče Buč. — Otvorio bih račun kod vas.

Činovnik samo klimnu glavom, uze masivan registar, otvori ga i, pošto je zamočio pero u mastionicu, upita:

— Ime?

— Parker. Džordž Parker — reče Buč svoje pravo ime.

Službenik počeo da piše. Škripanje pera bio je jedini zvuk u velikoj prostoriji. Dok je on pisao, Buč je posmatrao vrata, brojao službenike, određivao razmak od njih do kase.

— Vaša adresa?

— Tek što sam stigao ova-mo. Tražim posao.

— Kauboj?

Buč klimnu glavom, a činovnik počeo da broji novac iz vrećice.

— Pokušajte kod »Srebrne potkovice« — reče činovnik podigavši glavu. — Juče je ova-mo svraćao nadzornik sa tog ranča i rekao mi je da ih je napustilo više kauboja kad su

čuli da je otkriveno nalazište srebra kod Fajer Kanjona.

— Gde je taj ranč?

— Dole, pored reke, nekih osam milja južno odavde. Možete lako da ga nađete.

— Verovatno ću otići tamo.

Buč se upisa u knjigu i reče:

— Je li novac u redu?

— Tačno dve stotine. Drago mi je što imamo vaš ulog u banci, Parkere. Ovo je solidna kuća i niko nam se još nije požalio kada su u pitanju pare.

— Nadam se da ste u pravu

— zagonetno reče Buč. — Ni ja ne bih voleo da se razočaram u vašu banku.

Na ulici, pred šerifovom kancelarijom, stajao je visoki čovek sa cigaretom u ruci. Buč oseti da ga čovek posmatra. On krete prema njemu, vadeći iz džepa tanki cigarilos.

— Mogu li da zapalim?

— upitao je visokog čoveka.

— Svakako, stranče — odvrati ovaj. Pošto mu je zapalio cigarilos, u velikom luku odbaci šibicu. Buč primeti da su mu šake bele, a prsti nežni i tanki. To su bile ruke revolveraša.

— Jeste li vi šerif?

— Zar se to ne vidi po zvezdi? — osmehnu se visoki.

— Da, ja sam Sol Dženkins.

— Drago mi je što sam vas upoznao — Buč ispruži ruku, a šerif je prihvati. — Zovem se Džordž Parker.

— Video sam vas kako ulazite u banku — reče šerif. — U prvi mah ste mi se učinili nekako poznati.

— Nisam imao čast... — oprezno promrmlja Buč.

— Uvek posmatram strance koji ulaze u grad, naročito kada primetim da se muvaju oko banke.

Buč se nasmeja.

— Nisam se nadao da će u vašem gradu biti sumnjiv i onaj koji otvara račun u banci — načini se Buč uvređenim.

— Pretpostavljao sam da je tako kada sam vas video sa vrećicom para u ruci. Namerala vate li da ostanete u gradu, Parkere?

— U banci mi rekoše da ima posla na ranču »Srebrna potkovica«.

— Je li ono vaš riđan u gradskoj štali?

— Jeste.

— Ne izgleda mi da ste ga dugo jahali.

— Čini vam se, šerife — odvrati Buč. — Znam samo da su velike razdaljine od jednog saluna do drugog na ovoj teritoriji.

— To je tačno — klimnu glavom šerif. — Nadam se da ćemo se ponovo videti. Parke-re.

— Možda i hoćemo — reče Buč.

Zatakao je palčeve za opasač revolvera i krenuo ulicom, pamteći sokačiće i bašte kojima je najzgodnije da se izađe iz grada u slučaju gužve.

Dao je čoveku u štali dolar, osedlao riđana i posle nekoliko trenutaka izjahao iz grada.

Plavokosi revolveraš ga je čekao spreman u sedlu kada je stigao do onog šumarka.

— Odlično. Banka se nalazi odmah do šerifove kancelarije.

— Zar te to brine?

— Odlučio sam da me više ništa ne brine u životu — Buč sleže ramenima. — Ti napadaš banku, Kide. Ja jedino moram da stojim napolju i pripazim da neko ne postane suviše radoznao.

— Šta te još brine?

— Šerif je Sol Dženkins.

Kidova usta se skupiše.

— Znači, nisu me prevarili — progundao je. — Poslednji put sam ga video u Jutahu, gde je bio odmetnik. Jurili su ga u nekoliko država. Pobe-gao je čak ovamo, gde nema poternica za njim.

— Baš kao i mi — odvrati Buč. — Ovde te niko ne pita za prošlost ako umeš da barataš revolverima i uvedeš red u gradu. Ipak, taj mi Dženkins opasno deluje.

— Svi oni izgledaju opasno — pouči ga Kid. — Zbog toga nisu brži.

Buč opisa banku, raspored činovnika i razdaljinu od kase do vrata, zatim prilaz banci i put do nje. Kid na kraju reče:

— Sada nam jedino preostaje da izvučemo Dženkinsa iz grada.

— Šta nameravaš da uradiš?

— Pa, jedno je jasno. Ne smemo da ga ostavimo u kancelariji dok obavljamo posao u banci. Moram prvo njega da ubijem.

— On mi ne liči na čoveka koji želi da umre.

Kid pogleda u prijatelja i nasmeja se.

— Počinješ već da mi ličiš na nekog propovednika. Gde ima ljudi, tu se i umire, na ovaj ili onaj način, a mi smo, kao što vidiš, još u sedlu.

Kada su se nalazili na nekoliko milja od Gold Krika, na putu ugledaše jedna kola koja su vukla četiri mazge. Kola su, očigledno, dolazila iz Gold Krika. Kada su se približili, videli su da su kola pu

na raznih kutija i robe, dok je okačeno posuđe sa obe strane arnjeva klopalaro pri svakom pokretu kola i stvaralo neopisivu galamu.

— Putujući trgovac — zaključí Kid. — Baš nam sve ide naruku.

Odmetnici se zaustaviše nasred puta, a i kola stadoše. Trgovac veselo skoči sa sedišta, skide šešir i pokloni im se.

— Kuda si krenuo, prijatelju? — upita ga Kid.

— Na ranč »Srebrna potkova«, gospodine — odgovori trgovac. — Da li i vi, gospodo, želite nešto? Imam najbolje cigarilose u celom Teksasu. Svega pet centi komad... Odlične platnene košulje, traju ceo život...

— Tvoj ili naš? — upita Kid.

— Kako to mislite? — zbuní se trgovac.

— Ovako — odvrati Kid i uperi revolver u čoveka.

Ni Buč ni trgovac nisu uspeli da shvate šta se događa. Kid je bio povijen napred i prekrštenih ruku. Onda odjednom, negde iz blizine njegovog boka, poleteo je narandžasti plamičak i začuo se pucanj. Trgovcu šešir odlete sa glave. Potpuno izbezumljen od straha, on pade kolenima u praši-

nu i ostade tako razjapljenih usta.

Kid zamišljeno ubaci novi metak u revolver.

— Veži ga — naredio je prijatelju — i oteraj kola iza onog drveća!

Kada vide da je prošao samo sa rupom u šeširu, trgovac dođe sebi i veselo pruži ruke Buču da mu ih veže.

Dok se odmetnik petljao s njim, čovek je nepovezano brbljao:

— Uzmite one cigarilose, go spodine... Moja firma časti.

— Umukni! — dobaci mu Kid sa konja. — Ipak, ponesi te cigarilose, Buče!

Buč utera čoveka pozadi kola, veza mu noge i vratnom maramom čvrsto mu zapuši usta.

Kada je to bilo gotovo, poveo je zapregu do najbližeg čestara i tamo je ostavio. Vraćajući se sa kutijom cigarilosa pod miškom, Buč je bio već bolje raspoložen. Radovao se što Kid nije ubio nedužnog čoveka, što je samo govorilo u prilog njegovim nadama da mu prijatelj nije postao okoreli zlikovac.

— Jaši sada u grad — reče Kid. — Reci šerifu da je na putu za ranč »Srebrna potkova« ubijen neki trgovac. To

će naterati Dženkinsa da požuri ovamo. Tako ćemo imati bar dva sata vremena da obavimo posao i umaknemo poteri.

— Kada se nalazimo? — upita Buč penjući se na riđana?

— Ja ću udariti prečicom i spustiti se u grad sa severne strane. Sastaćemo se pred bankom kroz jedan sat.

Buč klimnu glavom. Pote-rao je konja galopom i nije se ni okrenuo sve dok nije stigao u grad.

Visoki Sol Dženkins sedeo je u svojoj kancelariji. Dugačke noge ispružio je preko pišaćeg stola. Spustio ih je kada je Buč, praveći se uzbuđen, upao u kancelariju.

— Brzo si se vratio, Parkere.

— Vratio sam se da vam kažem — zadihano počeo Buč — da na putu leži neki čovek mrtav. Sudeći po kolima punim robe pored kojih leži, sigurno je neki trgovac.

— Pa to je Bendi Helpin! — uzviknu šerif. — Otišao je iz grada kada si ti dolazio ovamo, Parkere. Kažeš da je mrtav?

— Pa, ako nije mrtav, onda ume da živi bez disanja.

Šerif oštro pogleda u Buča.

— Pokaži mi revolver, Parkere.

Buč mirno izvadi kolt i pre-dade ga šerifu. Ovaj pređe pažljivo prstima po ivici cevi i onda je omirisa.

— Nešto ste mi sumnjičavi, šerife — podrugljivo reče Buč uzimajući oružje od Dženkinsa. — Zar bih dolazio ovamo da sam ga ja ubio?

— I takav trik sam već doživio — odvrati ovaj. — Nego, jesi li video neke tragove?

— Nisam se zadržavao, šerife. Mislio sam kako je najpametnije da se što pre vratim i javim. Nisam tamo ništa dirao.

— Taj Helpin je vešt trgovac, ali i pijanica — promrm-lja šerif. — Uvek je kuburio s parama. Ko bi na ovom svetu poželeo da ga smakne?

— Ne znam, šerife — sleže ramenima Buč. — Samo vam kažem šta sam video.

— Idem po konja, pa ću izviditi — reče Dženkins, kome se očigledno nije napuštala hla dovina u kancelariji. — Koliko je to daleko odavde?

— Jedno pet — šest milja.

— Hoćeš li sa mnom?

— Jurio sam ovamo, pa mi se konj zamorio — odbi ponudu Buč — a i nemam želju da ponovo vidim mrtvaca.

— Dobro — klimnu glavom Dženkins i priteže pojas sa re-

volverom. — Videćemo se kasnije.

Buč ništa ne reče. Otpratio je šerifa pogledom i onda izašao.

*
* *

Buč je stajao oslonjen o zid šerifove kancelarije kada je stigao Kid.

— Zagrizao je u mamac — reče mu Buč, a revolveraš klimnu glavom i počeo da se obazire.

Mada je bilo kasno popodne i vreme da se banka zatvara, sunce je još jako peklo ulicu. Ljudi su uglavnom sedeli u kućama.

— Kada obavimo posao, ti kreni onuda — promrmlja Kid.

— Ja ću prema zapadu. Sastaćemo se kada zađe sunce iza onog brda koje se odavde vidi. Tamo ima mnogo jaruga. Teško da će bez šerifa sastaviti neku poteru, ali, u svakom slučaju, to će ih omesti.

— Dobro, shvatio sam.

— Čekaj me ovde. Znaš šta treba da radiš. Pucaj u svako-ga ko pokuša da uđe u banku, mada ne verujem da će se to dogoditi. Svi još dremaju u

hladovini. Ako moraš da pucaš, pucaj da ubiješ.

Buč klimnu glavom i zamišljeno pređe prstima preko drške kolta. Onda stade blizu banke, leđima okrenut prednjem zidu.

Sandens uđe unutra. Glava onog službenika bila je savijena nad registrom. Odmetnik spusti džak pred njega i tiho reče:

— Napuni ovo.

Činovnik podiže glavu, vide džak, a onda pogleda Kida. Po mislio je da je to šala. Čak se i nasmešio.

— Imate li ček ili platni nalog, gospodine?

— Ništa od toga. Napuni džak, kad ti kažem!

Službenik promuca:

— Nemate ček?

— Imam ovo! — Sandens mu gurnu pred nos cev kolta. Službenik zapanjeno zinu.

— Dobro, gospodine — najzad je promrmljao, uzeo džak i počeo da ga puni novčanicama.

Vrata upravnika kancelarije se širom otvoriša i na njima se pojavi jedan čovek sa šeširom u ruci. Očigledno se spremio da ide kući. Nije primetio Kidov revolver, niti obratio pažnju šta činovnik ra-

di. Zatvarajući vrata za sobom, činovnik reče:

— Ja sam završio, Džonsonne.

Počeo je da okreće ključ.

— Svakako, svakako — dobaci mu Kid. — Ovamo, gospodine!

Revolveraš trže kolt sa levog kuka i uperi ga na upravnikov stomak. Upravnik je bio krupan čovek, okruglog, rumenog lica.

— Je li ovo pljačka?

— Tako nešto — odvrati Kid i, okrenuvši se činovniku, dodade: — Prinesi taj džak do kase. A ti, upravniče, daj ključeve!

Ne oklevajući, čovek dobaci Kidu ključeve. Ovaj ih ne prihvati, već pusti da padnu na pod.

— Podigni te ključeve i otvori kasu!

— Dobro.

Upravnik mu priđe, saže se i podiže svežanj ključeva. Dok je ustajao, dobro je osmotrio odmetnika.

— Nadaš se da ćeš moći da me prepoznaš, a? — osmehnu se Kid.

— Već sam te prepoznao sa poternica. Ti si Sandens Kid.

Odmetnik produži da se osmehuje. Posmatrao je krupnog

čoveka kako se kreće prema kasi i otvara je.

— Pazi šta radiš! — viknu Kid iza njega. — Neću nikakve trikove!

— U redu, u redu — reče mu upravnik preko ramena. Izvadio je iz kase desetak paketića uvijenih u mrku kutiju. — Ovde ima i nekih kupoprodajnih ugovora koji vas se ne tiču. Da li se slažete da ih izdvojim?

— U redu.

Kid je bio oslonjen o ploču šaltera. Jedan njegov revolver bio je uperen u činovnika, a drugi u upravnika. U tom trenutku jedna devojka uđe u banku.

Bila je srednje visine i lepo građena. Kada je videla šta ljudi u banci rade i spazila revolvare u Kidovim rukama, ona tiho uzviknu. Pokušala je da se povuče prema ulaznim vratima.

— Stani, mala! — viknu Kid i devojka se ukoči.

— Ne miči se, Meri, i nemoj da vičeš! Ovo je odmetnik Sandens Kid.

»Sigurno njegova ćerka«, po misli Kid. Upravnik je izdvajao novac iz limenih kutija, a zemljišna dokumenta izdvajao na stranu. Zatim je zlato i novac stavljao u platneni džak.

Da je neko slučajno naišao, po tišini i miru koji je vladao u banci, ne bi ni pomislio da je po sredi pljačka.

— To je sve — reče upravnik. — Lep dobitak, Kide. Osam hiljada dolara.

— Jesi li siguran da je to sve? — sumnjičavo upita Kid.

— Pogledaj i sam.

— I hoću.

Oba čoveka se skloniše u stranu dok je odmetnik prilazio kasi sa uperenim revolverima. On ih obojicu gurnu u stranu, i onda spusti desni kolt u futrolu i rukom opipa vreću. U jednom trenutku njegov pogled skrenu sa njih dvojice.

Taj trenutak je devojkica iskoristila da jurne prema vratima. Kid se munjevito okrete. Oklevao je nekoliko trenutaka. To je bilo dovoljno da devojkica izleti napolje. Vrata se zalupiše za njom.

Tek tada je Kidov kolt opalio, ali se metak zari visoko, skoro u dovratak. Revolveraš je, očigledno, namerno promašio.

Dok je Kid bio okrenut vratima, krupni upravnik zamahnu pesnicom i pogodi revolveraša u vrat. Ovaj se zatetura i opali u čoveka. Snažni čovek počeo da pada, ali u tom

istom trenu onaj činovnik izvuče revolver koji je bio sakriven u kasi. To nije promaklo Kidu. Dok je činovnik dizao kolt prema njemu, on poslala dva metka u njegovo telo.

Sada su i upravnik i njegov službenik nepomično ležali pored opljačkane kase.

— Idioti! — prosikta Kid.

— Šta im je trebalo da se prave hrabri? Za sve je kriva ona prokleta devojkica!

Odmetnik uze platneni džak i mirno izađe iz banke. Napolju je zastao za trenutak, a onda se popeo u sedlo konja koji je bio vezan u blizini. Video je Buča kako i dalje stoji kod šerifove kancelarije. Dok je jahao pored njega, ovaj mu dobaci:

— Kidaj što pre! U salunu su izgleda čuli pucnjavu!

Tri dana posle pljačke banke, sa poštanskih kola koja su stigla iz Flagstona izađe jedan čovek. Uzeo je sa krova svoju torbu i vinčesterku pa se uputio pravo u šerifovu kancelariju.

Stranac je bio srednjeg rasta, ali dosta krupan, odeven u građansko odelo i sa žiradošešijom od slame, koji je ovde, u Teksasu, izgleda bio po-

tpuno nepoznat. Dok je prelazio preko ulice, svi su se osvrtali za njim. Stranac pređe preko praga kancelarije. Prvo spusti torbu i pušku pa se namesti u stolicu preko puta šerifa Dženkinsa.

— Vi ste Džoe Lefort, zar ne? — upita ga šerif. — Savezni šerif?

— Tako je, Dženkinse. Bežao si ispred mene po čitavom Kanzasu i stigao čak ovamo. Baš je zanimljivo videti te sa šerifskom zvezdom na mestu gde bi trebalo da se nalazi rupa od metka.

— Kanzas je postao malo vruć za mene.

— I Teksas može da se zagreje — reče Lefort, odgrize vrh na debeloj cigari i upali je. — Kakve su to gužve ovde, Dženkinse? Javili su mi da se ovde pojavio Sandens Kid.

— Tačno — klimnu glavom šerif.

— Znači, ta hulja nije pobegla u Meksiko — promrmlja Lefort i odbi plavičasti oblak duvanskog dima prema Dženkinsu. — Je li Kid bio sam?

— Nije. Imao je pomoćnika i, po svemu sudeći, sklon sam da pomislim da je to Buč Kasidi.

— Znači, njih dvojica su po novo zajedno — zamišljeno reče Lefort — a tako dugo nisam čuo ništa o njima.

— Sada ćeš imati prilike, Leforte — pakosno odvrati bivši odmetnik.

— A šta ti čekaš, Sole? Zar te ne bije glas da si najbrži revolveraš u južnom Teksasu?

— Bio sam.

— Hoćeš da kažeš, dok Kid nije stigao?

— Hoću da kažem, sve dok se ti nisi ovde pojavio. Kid ni je brži od mene...

— A kako te je onda isprašio u Kanzasu?

— To je bilo davno — namršteno ga pogleda šerif. — Uhvatio me je na brzinu.

— E, vidiš, ja sam skromniji od tebe — reče Lefort. — Ne bih voleo da se ogledam sa Kidom, mada ljudi kažu da sam brz bar koliko i on.

— Možda ćeš imati prilike da to proveriš — pakosno se isceri Dženkins.

— Videćemo. Nego, kako to da ti opljačkaju banku ispred nosa?

— Namamili su me da odem iz grada — kiselo priznade Dženkins. — Taj Kidov ortak je doleteo sa veću da je na putu ubijen trgovac Bendi Helpin. Odjurio sam tamo i za-

tekao Helpina zdravog i čitavog, ali dobro uvezanog. Šta ćeš preduzeti, Leforte?

— Ja? — kao iznenadi se savezni šerif. — Ko kaže da ja tražim Kida?

— Ti ga tražiš bar poslednjih desetak godina — odvratiti šerif. — Uostalom, dobio sam telegram iz El Pasa, u kome mi javljaju da jedan savezni šerif dolazi da preuzme poteru.

— Da, vesti brzo putuju — klimnu glavom Lefort. — Znači, izmamili su te iz grada i opljačkali banku.

— Čak sam i razgovarao sa Kidovim ortakom — klimnu glavom Dženkins. — Kolebao sam se da li je u pitanju Buč Kasidi. Na glavi nije imao onaj njegov čuveni polucilinder, ali sam posle preturio porternice i našao njihove slike. Hulja je, čak, otvorila račun u banci da bi me zavarala i osmotrila situaciju. Meri Keš, ćerka ubijenog upravnika, videla je Buča pred bankom i tačno ga opisala.

Džoe Lefort je zamišljeno buljio kroz prozor i gladio svoje guste, opuštene brkove. Onda je skinuo slamni šešir, izvadio maramicu iz džepa i obrisao oznojeno čelo.

— Ako nešto nameravaš da preduzmeš, učini to brzo — nastavi Dženkins. — Ovo je poslednji grad u kome ima nečeg vrednog pre Rio Grande i Meksika.

Lefort je nekoliko trenutaka merio sagovornika kao da ga ponovo procenjuje. Zatim je uzdahnuo, očigledno donevši neprijatnu odluku, pa rekao:

— Ove nedelje bi trebalo ovamo da stigne veća pošiljka zlata. Kreće iz Flagstona. Mene su odredili da organizujem zaštitu. Pošiljka vredi četrdeset hiljada dolara. Svaki odmetnik će poželeti da je se dočepa. Ukoliko Sandens Kid i Buč saznaju za ovo, siguran sam da će je sačekati pre nego što se prebace u Meksiko.

— To je poprilična količina zlata — procedi kroz zube Dženkins, a oči mu prosto sinuše.

— Mogla bi pošiljka da posluži kao mamac za našeg drugara Kida.

— Želiš da se o tome priča?

— Svakako — klimnu glavom Lefort. — Inače ti ne bih ovo rekao.

— Znači, nemaš poverenja u mene? — uvredi se Dženkins.

— Ti samo razglasi vest po čitavom gradu, ali neka se ne zna da ja jašem u pratnji.

— Dobro — reče Sol. — Oba vestiću ljude. Zahtevaću proveru svačijeg oružja, a posebno onih koji dolaze u grad. Kada treba da stigne pošiljka?

Lefort je opet oklevao sa odgovorom. Onda progundā:

— U četvrtak, ako sve bude teklo po planu.

— Dobro, ja ću odrediti sredu za proveru oružja — brzo reče Dženkins. — To sam jednom uradio, kada je u ovdašnju banku stigla veća pošiljka novca. Svi će odmah shvatiti o čemu se radi.

— Ukoliko vest stigne do Kida, on će svakako hteti da to proveri — polako je govorio Lefort. — On još ne zna da si ti u njegovom pomoćniku prepoznao Buča Kasidija, pa će ga, možda, poslati u grad. Nemoj da ga prepadneš. Pošto jedino ti i ona devojka znate kako izgleda, treba i devojci reći.

— Hej, nešto sam zaboravio! — pljesnu se po čelu Dženkins. — Taj Kidov pomoćnik je otvorio račun u banci na ime Džordža Parkera.

— Onda je to on — ozari se Lefort. — Tek prošle godine sam saznao prava imena. Buč Kasidi se zove Džordž Parker, a Sandens je u stvari Hari Longbaf.

— To moram da zapamtim — promrmlja Dženkins.

— U svakom slučaju, ako se Buč pojavi u gradu, nemoj da pokažeš nikakvu sumnju prema njemu. — Lefort ustade. — Gde mogu da pronađem tu devojku?

— Meri Keš, ćerka ubijenog upravnika živi u onoj kućici iza banke. Još se čudim kako je devojka mogla da izjuri iz banke i prođe živa pored Kasidija, koji je napolju stražario.

— Očigledno da nije hteo da je ubije.

— Ti, izgleda, gajiš visoko mišljenje o tim zlikovcima? — zajedljivo mu dobaci šerif.

— Pa, u svakom slučaju, o njima imam bolje mišljenje nego o bivšim odmetnicima koji postaju šerifi — isto tako pakosno reče Lefort.

*
* *

Džoe Lefort je zatekao upravnikovu ćerku kako zamišljeno stoji na travnjaku iza kuće. On joj se predstavi i ona ga uvede u kuću. Čim su seli, Lefort reče:

— Bilo je to vrlo hrabro od vas kada ste istrčali iz banke, gospođice Keš.

— Imala sam samo trenutak na raspolaganju kada je onaj odmetnik skrenuo pogled na kasu. Onda sam potrčala — reče Meri mračno gledajući ispred sebe. — Sada vidim da sam pogrešila. Da nisam pobegla, ne bi ni otac pokušao da napadne pljačkaša i bio bi živ, isto kao i stari Džonson.

— Ne krivite sebe — promrmlja Lefort, mada je u sebi priznavao kako je devojka u pravu. — Pred bankom je stajao jedan čovek...

— Videla sam ga.

— Je li i on vas video?

— Jeste. Okrenuo se prema meni kada sam naglo ušla u banku, ali je bilo kasno da nešto preduzme. Kada sam istrčala na vrata, on je izvuкао revolver. Gledao je pravo u mene, ali nije pokušao da puca.

— To je dobro.

— Kako, molim?

Lefort se poverljivo saže prema devojci.

— Hoću da kažem da taj čovek može ponovo da se pojavi u gradu. Samo vi i šerif možete da ga prepoznate. Ako dođe, hoćete li da mi učinite uslugu?

— Šta želite da uradim?

— Želim da mu pridete i kažete kako ga nećete izdati jer vam je spasao život. Kometirajte malo s njim. Znae šta mislim?

— Nisam baš sigurna, gospodine Leforte.

— Vidite, taj odmetnik je stari ortak Sandensa Kida i jedina veza koja nas može dovesti do njega. Hoćete li to da uradite?

Meri Keš se kolebala. Onda sleže ramenima.

— U redu. Kid je ubio mog oca i uradiću sve da tog odmetnika izvedem pred sud. Čak ću i glumiti pred tim njegovim ortakom.

— Odlično! — ozari se Lefort. — Javićemo vam kada saznamo da je došao.

— Nikada nisam špijunirala ni za koga — promuća Meri.

— Vi treba samo da koristite svoj prirodni šarm. Malo ohrabrite hulju, tako da vas ovde poseti. Pazite da vas ne pročita. Ako posumnja, nećemo imati dovoljno konja da ih stignemo do Meksika.

Meri se malo pomeri u stolici. Posle očeve smrti, morala je da se brine za svoju malu braću, a sada još da se upušta u opasnu igru sa odmetnicima.

Lefort primeti njenu zbunjenu i brzo dodade:

— Učinićemo sve da vas obezbedimo. Postaviću čoveka da vas čuva danju i noću. Biće vaša senka.

— Dobro — promrmlja devojka.

— Kako stojite s novcem? Za Kidom i njegovim ortakom raspisana je poternica sa dobrom nagradom. Ako pomognete da ih uhvatimo, ja ću se pobrinuti da dobijete deo nagrade.

— Hvala. Dobila sam očevu platu za nekoliko meseci unapred i za sada imam para.

Kada se vratio u šerifovu kancelariju, Lefort zadovoljno saopšti Dženkinsu kako se dogovorio sa devojkom da mu pomogne.

— To može da bude opasno za nju — progundā Dženkins.
— Ako Kid i Buč saznaju...

— Moramo da devojci postavimo nekog čuvara. Imaš li za menika?

— Imam, i to dobrog. Zove se Džeb Kreger.

— Naredi mu da čuva devojku. Neka je ne ispušta iz očiju.

— Nije to tako zgodno, ali razgovaraću s njim.

Lefort ljutito tresnu šakom po stolu. Očekivao je bolju saradnju.

— Izgleda da ti baš nije mnogo stalo da uhvatiš Kida i Buča?

Dženkins polako spusti noge sa pisaćeg stola.

— Znaš, Leforte, kao šerif u ovom kraju, ja se samo brinem da u gradu nema ubistava i krađe. Ako se Kid i Buč vrate, ko garantuje da će sve biti kao pre?

— Sve sam ovo već sto puta čuo! — besno reče Lefort.

— Sve samo žele da razbojnicima vide leđa, a ja želim da im vidim lica i grudi, u Gold Kriku!

— Nećeš oduševiti ovdašnje građane tom odlukom — odvrati Dženkins.

— Neka idu do đavola i građani! Hoću da Buč i Kid dođu ovamo! Hoću da mi se nađu pred koltom, a onda ću ih pobiti!

— Ovo mi već liči na privatnu osvetu, Leforte. Čuo sam da nisi otišao u penziju samo zbog njih dvojice.

— Nije to samo privatna stvar između mene i njih. Taj odmetnički par je do sada izvršio najmanje trideset i tri pljačke. Naravno, tebe kao bivšeg

odmetnika to ne pogađa mnogo.

— Ne dopada mi se način na koji rezonuješ, Leforte.

— To je tvoje pravo — odbrusi savezni šerif. — Meni je već dosta čuvara zakona kao što si ti.

— Ja nisam od takvih, Leforte, ali ne zaboravi da ja dobijam pedeset dolara nedeljno da održavam mir u gradu, a ne da zaustavljam metak svakog skitnice. Već si uvukao u igru onu devojkicu, onda ćeš namamiti Kida. Ulice ovog grada biće pokrivene leševima.

— Znam. I to sam već ranije čuo, Dženkinse — zareža Lefort i besno izađe na ulicu.

Sol Dženkins ustade. Nekoliko trenutaka posmatrao je kroz otvorena vrata kako se Lefort udaljava preko ulice, a onda slegao ramenima i promrmljao sebi u bradu:

— Samo se ti trudi da poravnjaš svoje lične račune sa Kidom i Bučom. Na zlato si potpuno zaboravio.

Sandens Kid i Buč sreli su se u podnožju planinskog lanca i zajedno produžili prema vrhu jednog visokog grebena. Kada su tamo stigli, Kid sjaha, baci džak sa opljačkanim novcem na zemlju pa počeo da kune.

— Samo osam hiljada! — rekao je kada se malo smirio.

— Toliko?! — začudi se Buč.

— Sa tim parama ne možemo u Meksiko, kamoli u Boliviju.

— Imamo bar početni kapital — odvrati Kid pripaljujući cigariljos — ali u Meksiko još nećemo.

Buč izvadi iz torbe na svom sedlu bocu viskija koju je kupio boraveći u Gold Kriku i, pošto je otpio nekoliko gutljaja, ponudi druga.

— Jesi li morao da ubijaš? — upitao ga je.

— Jesam — ogorčeno reče Kid. — Onaj upravnik me je udario pesnicom, a činovnik po tegao kolt. Sve zbog one cure koja je izjurila iz banke.

— Istrčala je kao tornado — klimnu glavom Buč.

— Zašto si je pustio da uđe u banku?

— Nisam znao da će ući — odgovori Kid. — Išla je mirno i, kada je došla do vrata, naglo skrenula unutra.

— A je li te videla kada je izletela napolje?

— Videla me je sa revolverom u ruci — klimnu glavom Buč. — Nije mi ni palo na um da pucam na devojkicu.

— E, pa, ona je jedini živi svedok naše pljačke — zamišljeno promrmlja Kid. — Uo-

stalom, šta me briga. Ona nas je opisala šerifu i tip sigurno zna bar da sam ja Sandens Kid.

— Zaboravio si na šerifa — podseti ga Buč. — I on me po znaje. S njim sam pre toga ra zgovarao.

— On zna samo tvoje pravo ime i ništa više. Nije te video pred bankom za vreme pljačke. Jedina osoba koja može da te prijavi jeste devojka.

— Ona me baš i ne zanima, mada je, moram da priznam, zgodna — osmehnu se Buč. — Ako krenemo preko granice, svejedno je.

— Samo, mi nećemo uskoro preko granice — odvrati Kid. — Dok smo ovde, dobro je da se bar ti slobodno krećeš.

Buč se zamisli. Založili su vrata i ispekli suvo meso, a onda su ćutke počeli da jedu. Najzad odmetnik donese odluku.

— Smislio sam nešto, Kide.

— U vezi sa devojkom?

— Da.

— Da nećeš da je zavedeš? Kažem ti da je ona opasna za nas.

— Srediću ja nju — odlučno reče Buč. — I to još noćas.

Kid ga sumnjičavo pogleda. Buč brzo dodade:

— Ako ona mora da se učutka, onda je bolje da to ja oba vim. Na svoj način.

— Onda ćeš je sigurno učutkati poljupcima — nasmeja se Kid.

— Prepusti je meni. Mogu odmah da krenem, dok oni dole nisu organizovali poteru i počeli da pročešljavaju ova brda.

— Koliko poznajem Sola Dženkinsa, on neće baš mnogo zapinjati da nas goni.

— Misliš? — upita Buč sedlajući konja.

— Siguran sam. Štaviše, kopka me za što se namestio ovako bzilu granice Meksika. Nije to slučajno. Kladio bih se da i on ima neke planove za budućnost.

Buč klimnu glavom i pojaha. Jahao je brzo, ali je u grad stigao kada je sunce već zašlo. Pitao se kako će ga devojka primiti, ali je u svakom slučaju došao ovamo kako bi sprečio Kida da nešto nepromišljeno učini. Primetio je gde ona stanuje, jer je iz banke utrčala pravo u kuću pored nje. Bio je siguran da će pronaći kuću i po mraku.

Vezao je konja u polumračnom šumarku i polako krenuo prema kući. Preskočio je nisku ogradu i nečujno se pribli-

žio jednom osvetljenom prozoru. Povremeno bi se videla devojčina senka kako se kreće po kuhinji. Čuli su se i dečji glasovi.

Buč stiže do zadnjih vrata i pritisnu kvaku. Ona se nečujno otvoriše i on preko malog hodnika uđe u najbližu sobu. Oslonio se o zid pored vrata i pitao se šta će sada da se dogodi. Malo kasnije devojka se pojavi u sobi noseći bokal i ubrus preko ruke.

Čim je ušla, spazila je Buča. Zastala je i pogledala ga prvo u oči, a onda u upereni revolver. Nije pokazivala nika-
kav strah.

— Zašto ne pucate? — upitala ga je. — Nemate čega da se bojite. Ovde ima još samo dvoje nejake dece.

— Videli ste me danas pred bankom? — tiho je upitao.

— Jesam i očekivala sam da ćete pucati na mene. Zašto niste?

Buč ne odgovori. Devojka priđe i spusti bokal na komodu, ubrus prebaci preko stolice i opet se okrete njemu.

— Jeste li došli da popravite svoju grešku? — podrugljivo ga je upitala i Buč oseti da ga obuzima bes.

— Ne izazivajte sudbinu, go spođice — promrmljao je. —

Sreća vaša što ja i moj drug nikada nismo potegli oružje na žene.

— Da, slušala sam ja o galantnom Buču Kasidiju i plavokosom Sandensu Kidu.

Buč se trže.

— Znači, prepoznali su nas?

— Prepoznao vas je šerif Dženkins, a u tome mu je pomogao i Džoe Lefort.

— Džoe Lefort ovde? — iznenadi se Buč.

Devojka shvati da se izletela, ali umorno sleže ramenima i spusti se na stolicu. Prkosno je dobacila odmetniku:

— Hajde, obavite to već jednom i učutkajte me.

— Niste valjda pomislili da sam došao da vas ubijem? — uvredi se Buč.

— A šta ćete učiniti? — upita Meri. — Ako ste mi spasli život, ja mogu da vam se revanširam. Neću vas odati, ali vam to neće pomoći kod one dvojice šerifa.

Buč pogleda u kolt koji je držao u ruci pa ga brzo vrati u futrolu. Devojci ne promače njegov pokret. Shvatila je šta on znači i zadovoljno se osmehnula.

— Znači, ipak niste tako loši kao što Lefort misli o vama.

— I njemu sam jednom poklonio život — reče Buč. — Iako sam znao da se on neće smiriti dok ne dođe glave meni i Kidu.

— To on i namerava da učini — promuća devojka. — Čak me je nagovorio da vas, ukoliko se pojavite, zabavim i pozovem da dođete još koji put.

— Da bi me ulovio?

— I vas i vašeg druga.

— Zašto vi sve to meni govorite?

— Ne znam — ona sleže ramena. — Ne mogu da budem tuđi špijun. Bar kada ste vi u pitanju. Vašem drugu neću oprostiti što mi je ubio oca, ali to je stvar zakona.

— Zna li Lefort da sam sada ovde?

— Nisam sigurna. Čula sam da je rekao kako će postaviti nekoga da me čuva. Posle mi je šerif rekao da je to njegov pomoćnik Džeb Kreger. Možda vas je video kada ste ušli.

— Gde bi on mogao da stoji?

— Verovatno iza onog žbunja pozadi kuće. Ja sam mu pokazala da je to zgodno mesto. Tamo je mogao i konja da veže za drveće.

— Do đavola, pa ja sam baš ođande i došao! — povika Buč i okrete se prozoru.

Meri stade pored njega.

Osetio je blizinu devojčinog tela i čuo njeno disanje. Oдавno nije bio tako u neposrednom kontaktu sa nekom nevinom devojkom.

Ne znajući ni sam zašto, Buč ispruži ruke i privuče je sebi.

Ona se nije branila. Nije se branila ni kada je usnama dodirnuo njene poluotvorene i meke usne.

*
* *

Nekoliko trenutaka Buč je stajao na verandi i posmatrao tamne senke oko kuće. Osmotrio je i žbunje u blizini. »Da je Kid na mom mestu«, pomisli Buč, »pripućao bi u tom pravcu tek toliko da se osigura«.

Pognut, pretrčao je prostor do svog riđana. Upravo je podigao levu nogu prema uzengiji, kada ga prenu tih poziv. Odskočio je i u polumraku ugledao Kida.

— Pratio sam te — tiho reče plavokosi revolveraš. — Strahovao sam da ne uleti u klopu i da će ti možda biti potrebna pomoć.

— Kao što vidiš, nisam uleteo u klopku — nezadovoljno odvrati Buč.

— Šta je bilo sa devojkom? — upita Kid.

Buč požele da se njih dvojica nalaze malo dalje od njene kuće da bi mogao da izmisli neku priču, ali se onda odluči da kaže istinu prijatelju.

— Ona je ćerka upravnika banke. Ostala je sama sa dva mala brata.

— Hm — odvrati Kid. — I dalje?

— Pa, sviđa mi se — prkosno reče Buč. — Malopre sam je čak i poljubio.

— Gle, gle! — osmehnu se plavokosi revolveraš. — Naš dečko se čak i zaljubio, zar ne?

— To ne mogu da kažem — sleže ramenima Buč — ali je devojka na našoj strani. Sve mi je ispričala, zato...

Buč naglo ućuta, jer je Kid prineo prst ustima.

Revolveraš izvuče kolt iz frotrole i, držeći se senke, krete prema žbunju. Onda je naglo zastao i prosiktao:

— Izlazi, ili ću te izrešeti!

Žbunje se razmače i jedan čovek se iskobelja iz svog skrovišta. Mada je bio polumrak, Buč vide da to nije ni Dženki-

ns, niti Džoe Lefort. Obazreo se i ugledao Meri Keš kako stoji na verandi.

— Nemoj da pucaš ovde — dobacio je drugu.

— Zašto?

— Lefort samo čeka da odjekne pucnjava. Odmah će dojuriti, a za njim i gomila građana.

— Hm — reče Kid, mereći uplašenog čoveka pred sobom.

— Hajde da ga povedemo — produži Buč. — Možda će Lefort pomisliti da je stražar pošao dobrovoljno.

Kid je nekoliko trenutaka razmišljao, onda klimnu glavom i dade znak čoveku da pođe s njima. Buč uzjaha riđana i povede Kidovog vranca.

— Gde je tvoj konj? — upita revolveraš stražara.

— Ostavio sam ga u štali — odvrati ovaj. — Ti si Sandens Kid, zar ne?

— Baš si promućuran — odvrati revolveraš. — Idemo po tvog konja.

Držeći se sporednih sokačica, oni stigoše do gradske štale. Tamo su u polumraku pronašli stražarevog konja. Ovaj ga osedla i sva trojica kretoše izvan grada.

— Ti jaši napred! — naredi Kid čoveku. — Ne zaboravi da ti je kolt uperen u leđa.

Potpuno neprimećeni, napustili su Gold Krik i dočepali se otvorenog prostora. Kada su stigli do uzvišice na kojoj su se iste večeri rastali, Kid sjaha i pomože zarobljeniku da siđe, a onda mu pretrese džepove.

— Nećete ništa naći — podrugljivo reče Džeb Kreger.

— Nisam ni očekivao da ne što nađem — odvrati Kid. — Opomenuo sam te već da ne budeš mnogo mudar. Zato počni da pričaš, prijatelju.

— O čemu? — začuđeno upita Kreger.

— O onom obaveštenju o prijavljivanju oružja — reče Kid. — Na šta se to odnosi?

Kreger zadovoljno zatvori oči. Znači, Sandens Kid se uhvatio na mamac. Znao je da ne sme da brza kako ne bi ispao sumnjiv, a njegova priča neverljiva.

— Hajde, zameniče! — prosihta Kid. — Počni da pevaš! U poslednje vreme ne stojim baš dobro sa nervima.

Kreger klimnu glavom pa poče nesigurnim glasom:

— Pošiljka od četrdeset hiljada dolara u zlatu stiže iz Flegstona. Zbog toga je šerif naredio da nepouzđani građani predaju oružje, kao i svi stranci koji dođu u Gold Krik.

— Eto, na to smo čekali, Buče — pobedonosno reče Kid. — Sa tim parama možemo u Boliviji da živimo kao bogovi na nekoj hacijendi.

— Zaboravio si da to zlato još nije u našim rukama — odvrati Buč. — Posle ovog napada na banku, sigurno će postaviti snažno obezbeđenje uz pošiljku.

— Šta nameravate sa mnom? — zabrinuto upita Kreger. — Ja sam vam rekao sve što znam.

— Namamićemo Leforta — odvrati mu Kid — onako kao što je on nameravao nas da namami.

— Nije Lefort budala — odvrati Kreger. — On u ove planine neće doći sam, nego sa poterom od bar dvadesetak ljudi. Onda vam nema spasa!

Kid ošamari šerifovog pomoćnika i ovaj se sruči na zemlju. Onda je odsekao parče lasa sa svog sedla i dobro mu uvezao ruke i noge.

— Čuvaćemo ga naizmenično, Buče — reče prijatelju. — Od sada do četvrtka, svakih nekoliko sati ćemo se premestati, i to unatrag, prema Riju. Hoću da oni u gradu poveruju da krećemo za Meksiko, a mi ćemo u sredu uveče pojahati

natrag do Gold Krika i da pre
sretnemo pošiljku zlata.

Buč klimnu glavom. Bio je
zadovoljan što je Kid prestao
da ga zadirkuje zbog devojke
i prešao na druge, praktične
teme.

Prva tri sata Buč je sam
stražario. Onda je probudio Ki-
da i zarobljenika pa su se pre
bacili nekoliko milja bliže reci
Rio Grande i ponovo se ulogo-
rili.

Tada ga Kid upita:

— Zagledao si se u onu curu,
Buče, zar ne?

— Idi do đavola! — odvrati
Buč. — Ti si, izgleda, potpuno
zaboravio na svoju učiteljicu.

— Nisam — odvrati plavo-
kosi revolveraš. — Bez Ete Ple-
js ne mislim da idem u Boli-
viju.

Dva sata posle Bučove pose-
te Meri Keš, Džoe Lefort zaku-
ca na njena vrata.

Čim je ušao, upita:

— Je li dolazio?

— Bio je ovde pre nekoliko
sati.

— I kako se ponašao? Valj-
da znate da niste bili u nekoj
većoj opasnosti. Postavio sam
šerifovog zamenika preko pu-
ta, a ja i Dženkins kontroliše-
mo svako kretanje po gradu.

— Ponašala sam se prema
njemu kao što ste mi rekli
— slaga Meri. — Nije bilo te-
ško jer je on pristojan čovek.
Malo se zadržao.

— Sigurno je zamenik kre-
nuo za njim — promrmlja Le-
fort. — Nema ni njega, ni nje
govog konja.

Meri je okrenula leđa Lefor-
tu i nešto petljala oko vatre u
peći. Nadala se da je Buč bio
dovoljno oprezan, jer ga je ona
upozorila na čoveka u žbunju.

— Da li je rekao kada će po-
novno doći, Meri?

Ne okrećući se, devojka od-
vrati:

— Rekla sam mu da se ne
vraća.

— Šta?

— Iako je on ortak ubice
mog oca, osetila sam da ne mo-
gu da ga namamim u klopku.

— Šta to govorite? — razbe-
sne se Lefort. — Ta dvojica
su krvožedne ubice i...

— Jedan od tih krvožednih
ubica nedavno vam je poklonio
život, Leforte — odvrati Meri.
— Ili me je možda slagao?

Savezni šerif pocrvene i po-
sle kraćeg oklevanja promrm-
lja:

— Na žalost, nije, ali zar vi
verujete da su oni dobri lju-
di?

— Ne znam šta vi podrazumevate pod dobrim ljudima, šerife — prkosno reče Meri.
— Znam samo da bi moj otac danas bio živ da nisam onako glupo istrčala iz banke.

— Znači, rekli ste mu da smo mislili da ih namamimo u klopku?

— Da.

— I ne stidite se zbog toga?

— Ne.

— Ja ću za tom dvojicom razbojnika krenuti ne samo u Meksiko već, ako treba, i na kraj sveta. Posebno želim da se dočepam Kida. Gde god bio, naći ću ga i ubiću ga!

Lefort naglo izađe i zalupi vrata za sobom.

Meri ogrnu kućnu haljinu i zamišljeno sede pored peći. Iznenadila se kada je uhvatila sebe kako strahuje za Buča i nje govog prijatelja. Nikada do sada nije sreća čoveka koji nosi u sebi tako čvrstu želju da ubije kao savezni šerif Džoe Lefort.

Pored toga, nije joj se dopao način na koji je Lefort govorio o svojim planovima, u kojima je ona predstavljala običnu lutku određenu da glumi za njega. Bilo joj je drago što je Lefortu rekla istinu i tako olakšala sebi. Kasnije neće mo

ći da je krivi zbog svojih eventualnih neuspeha.

Iza zadnjih vrata kuće začu se lako šuštanje.

Devojka je prvo pomislila da je to vetar, a onda vrata počеше polako da se otvaraju i preko praga pređe prvo jedna čizma, zatim šešir širokog oboda. Na kraju se pojavi lice šerifa Sola Dženkinsa.

*
* *

Meri ga je zapanjeno gledala.

— Šta treba da znači ovo tajanstveno ulaženje, šerife?

— Izvinite, gospođice Meri — odvrati Dženkins — ali sam video svetlo. Pošto nisam hteo da me neko spolja primeti, krišom sam ušao. Imam nešto neprijatno da vam kažem.

— Šta to, šerife?

— Malopre je ovde bio Džoe Lefort, zar ne?

— Jeste.

— Da li ste pristali da uradite kako on želi?

— Nisam, šerife. U stvari, po mogla sam onom odmetniku da pobjegnem.

— Zar nemate poverenja u Leforta?

— Nisam to rekla, ali moram da priznam kako mi se ne dopada njegovo ponašanje.

— Sve mi se čini da vam je stalo da oni odmetnici umaknu.

— Da — prkosno odvrati devojka.

— Onda će biti najbolje da odete tamo gore među grebene. Vaši prijatelji se tamo negde kriju. Kreger nije krenuo za njima dobrovoljno, nego ga je Sandens primorao.

— Hoćete da kažete da je i Sandens bio večeras ovde?

— Verovatno je strahovao da se njegovom drugu nešto ne dogodi.

— A zašto bih ja išla u brda?

— Pretpostavljam da su odmetnici saznali da ja u četvrtak kontrolišem oružje u gradu i da je od Kregera izvukao razlog tome, odnosno da ova-
mo stiže pošiljka od četrdeset hiljada dolara u zlatu. Ako odmetnici odluče da napadnu pošiljku, sumnjam da će izvući živu glavu, a pretpostavljam da vi to ne želite... Evo mog predloga. Pronađite ih gore u brdima i recite im da je odgođeno slanje zlata, pošto se očekuje da će Sandens Kid i Buč Kasidi napasti pošiljku. Ja ću vas otpratiti do podnožja planine.

— Zašto vi to radite? — iznenadi se Meri. — Zar ne želite da uhvatite odmetnike?

— Pa, ne baš naročito. Više bih voleo da odu i da moj grad ostave na miru.

— Čudno mi zvuči kada to kaže čovek za koga se veruje da je najbrži revolveraš u Teksasu.

— Nisam ja u pitanju — odvrati šerif. — Meni je više stalo da ne stradaju nevini ljudi kao što je stradao vaš otac. Ako hoćete, pokazaću vam gde se otprilike kriju Kid i Buč. Obavestite ih samo da je sve odgođeno i da je pošiljka samo mamac kako bi se oni likvidirali. Budite uverljivi, i oni će krenuti za Meksiko.

— Koliko mi je vremena potrebno do tamo?

— Pa, do jutra biste već bili ovde. Ja ću vas otpratiti do podnožja i pokazaću vam put. Mogu i da vas sačekam dole. Pristajete li?

— Ne znam...

Meri Keš je posmatrala šerifa. Predstavnik zakona činio joj se ubedljiv, a njegov osmeh iskren.

— Šta treba da im kažem?

— Recite im da još radite u banci i da ste doznali šta se sprema. Ja ću vam osedlati konja dok se vi obučete.

Ne sačekavši njen odgovor, šerif izlete u dvorište.

Nešto kasnije, oni su već grabili prašnjavim drumom koji je vodio ka planinama.

Mesečina je obasjavala čitav predeo. Kada su stigli do podnožja planina, Dženkins uputi devojkicu na uski, krivudavi puteljak koji je išao gore pa reče:

— Mora da su negde tamo među onim grebenima. Čim se popnete gore, glasno dozivajte te hulje. Kada čuju ženski glas, neće pucati. Gledajte da se vratite pre zore, tako da stignete u grad na vreme.

— Znači, pošiljka nije odložena?

— Nije — osmehnu se šerif — ali tako kažite Kidu i Kasi diju. Ako vam poveruju da nema novca, krenuće dalje.

Šerif pljesnu šakom po boku devojčinog konja i ovaj potrča krivudavom stazom između žbunja i drveća ka vrhovima strme planine.

Posle jednog časa Meri se već našla u blizini grebena. Za stala je i počela da doziva.

Niko joj nije odgovarao.

Nastavila je put i s vremena na vreme opet dozivala. Odjednom, jedna ruka izroni iz grana i uhvati njenog konja za uzde.

— Silazi, mala! — čula se oštra naredba.

Devojka mirno prebaci desnu nogu sa sedla i skoči na zemlju.

Ugledala je pred sobom plavokosog čoveka, čije je lice bilo prilično smrknuto. Prepoznala je u njemu ubicu svog oca.

— Gde je Buč? — upitala je drhtavim glasom.

— Zašto si došla ovamo, curo? — upita je revolveraš.

— Da li si sama?

— Sama sam. Dajem vam reč. Došla sam da govorim sa Bučom.

— O čemu?

— O kolima sa pošiljkom zlata iz Flagstona.

— I šta ima da se kaže?

Devojka je oklevala.

Buč, koji je dotle spavao, probuđen Kidovim glasnim pitanjima, skoči na noge i ugleda devojkicu.

— Šta se dogodilo, Meri? — upitao je.

— Došla sam da vam kažem kako na kočiji iz Flagstona neće biti pošiljke zlata.

— Ko ti je to rekao, curo?

— interesovao se Kid. — Pre svega, ko kaže da ćemo napasti kočiju?

— Ja vam kažem da je ne napadnete! — odlučno reče Me

ri. — Šerif Lefort i Sol Dženkins spremaju se da opkole planinu i da vas pohvataju. Bežite što pre u Meksiko.

— I oni su baš sigurni da ćemo mi uleteti u klopku?

— Nameravaju da vas obojicu uhvate — odvrati devojka.

— Ubeđeni su da ćete se vratiti zbog pošiljke zlata.

— Je li vas ko pratio?

— Nisam primetila.

— A otkud znaš da na kočiji neće biti zlata? — Kidov glas odjednom postade grublji.

— Saznala sam u banci. Ja tamo radim dok ne dođe novi službenik.

— Hm — progundā Kid, a onda klimnu glavom. — U redu, izgleda da govoriš istinu, curo.

— Hvala — odvrati ona drsko. Onda se okrete Buču. U tom trenutku Kid namignu svom drugu, dajući mu do znanja da ne veruje u ono što je čuo od Meri Keš. — Ovo sam vam sve javila samo zato što očekujem da Buč neće učestvovati u napadu.

Buč zbunjeno pogleda u devojku, a onda u prijatelja. Progundao je:

— Hej, polako! Ja sam te samo jednom poljubio, a ti mi već određuješ sudbinu!

— Tako ti je to sa ženama, prijatelju — podrugljivo se na smeja Kid. — Odmah gledaju da ti navuku jaram i upregnu te u građenje budućeg gnezda.

Plavokosi revolveraš ponovo namignu prijatelju i klimnu glavom, što je značilo da pristaje na sve ono što devojka Buču predlaže.

— U redu — progovori Buč.

— Nisam ni nameravao da učestvujem u pljački kola. Pitaj Kida.

— Tačno, gospođice. Pošto mi je Buč ispričao o vašim odnosima, odlučio sam da ga ne uključujem u ovu igru.

Buč iznenađeno pogleda u prijatelja. Nehotice mu izlete:

— Mislio sam da obojica odlazimo odavde.

— Sada to možemo da zaboravimo — osmehnu se Kid.

— Ako nema para, nećemo da napadamo.

Meri se zadovoljno osmehnu.

Onda je ugledala vezanog čoveka.

— A šta ćete s njim? — upitala je Buča, pokazujući rukom na Kregera.

Buč i Kid se zgledaše, a ovaj drugi reče, praveći se smrtno ozbiljan:

— Nameravamo da ga ispržimo za doručak, gospođice.

Meri hitro pogleda u Buča.

— Šta to znači?

— Stavili smo ga van prometa — objasni Buč. — Ako moramo da pobegnemo, više nam neće biti potreban. Kid će ga osloboditi.

Devojka uze Bučovu ruku u svoju, prope se na prste i poljubi odmetnika u čelo.

Buč pocrvene, jer je preko njenog ramena video kako se Kid krivi od nemog smeha.

— Zar ne moraš da se što pre vratiš kući? — upita Buč odmakavši Meri od sebe.

— Da, u parvu si — priseti se ona svojih obaveza. — Ne okreći se sve dok ne stigneš u Meksiko. Piši kada se središ.

— Hoću. Zbogom, Meri.

Okrenula se i nestala u žbunu. Kid je stajao nasred proplanka držeći dva konja.

— Zanimljive nam klopke spremaju Lefort i onaj prokle ti Dženkins — reče Kid.

— Kako to misliš?

— Prvo su pustili glasine da šalju zlato kako bi nas namamili u klopku. Mislio sam da zlata uopšte neće biti, nego sa mo puna kola naoružanih pratilaca.

— Možda — sleže ramenima Buč. — Samo, ja nisam toliko ubeđen, Kide. Štaviše, mislim da su nagovorili Meri da dođe ovamo i da nam kaže kako ne-

ma zlata i da je u pitanju klopka.

— Znači, odustajemo od napada — reče za sebe Kid — a oni na miru prevoze zlato za Gold Krik. Tako je, lukava na meštaljka sa dvostrukim dejstvom.

— Najbolje je da motrimo i da se uverimo ko je od nas dvojice u pravu.

Kid pruži uzde riđana svome prijatelju i reče:

— Drago mi je što nisi zarđao u Meksiku, Buče. Još u-meš sa ženama.

— Voleo bih da je tako, Kide.

Kobila na kojoj je Meri jahala bila je sva zadihana od napornog spuštanja niz planinu i njeno frktanje se nadaleko čulo kada je stigla do podnožja gde je Dženkins čekao. Čim je devojka sjahala, šerif je upita šta se dogodilo.

— Našla sam ih tamo gde ste rekli — saopštila mu je. — Obavestila sam ih o kolima.

— Da li vam je Kid poverovao?

— Jeste. Spremaju se da krenu u Meksiko. I vaš je pomoćnik tamo. Vezali su ga za drvo. Sandens Kid kaže da će ga pustiti.

— Sumnjam. Čuo sam da se Kid u poslednje vreme ostrvio na šerife i njihove pomoćnike. Pre mesec dana ubio je jednog u Volkeru.

— Mislite li da će i njega ubiti?

Dženkins klimnu glavom.

U blizini njene kuće šerif se oprostio od devojke. Ona ode u kuću, a on odvede njenog konja u gradsku štalu.

Kada je otvorila vrata, ugle dala je Džoa Leforta kako sedi za stolom i posmatra je.

— Jeste li dobro putovali, Meri? — podrugljivo je upitao savezni šerif.

— Zašto se ovde svi brinu o mojim kretanjima? — ljutito je odvratila.

— Obećao sam da ću pripaziti na vas — reče Lefort, stavljajući svoj slameni šešir na glavu. — Kada je pomoćnik ne stao, odlučio sam da ga zamenim. S kim ste to dojahali? Da nije možda Buč?

Meri odmahnu glavom.

— Kako bi bilo, gospodine Leforte, da svoje njuškanje sami obavite? Što se Buča tiče, a možda i njegovog druga, oni su sada već blizu reke Rio Grande.

Lefort besno skoči.

— Šta ste rekli?

— Kažem, krenuo je prema granici.

Savezni šerif još jače natuče šešir na glavu i nestade kroz vrata.

*
* *

Džoe Lefort ugleda svetlo u šerifovoj kancelariji i uputi se tamo. Bilo je četiri sata izjutra. Pitao se šta je šerifa zadržalo budnog celu noć. Zatekao je Dženkinsa kako sedi za pisacim stolom sa bosim nogama na stolu. Ponudio je Leforta šoljom kafe.

— Video sam devojku kako dolazi — reče Lefort. — Pomislio sam da slučajno ne vodi ljubav sa Bučom Kasidijem negde u blizini.

— Gde li je to bila? — nevino upita Dženkins.

— Nije htela da mi kaže, ali nagađam. Imaš li ti nekih vesti?

— Nemam — šerif sleže ramenima.

— Devojka mi reče da su Kid i Buč krenuli za Meksiko. — Voleo bih da me laže.

— Znači, videla se sa njima?

— Da.

— Onda, od tvojih planova nema ništa, Džoe — nasmeši se Dženkins. — Šteta što si pre valio toliki put.

— Ko kaže da odustajem?

— Koliko ja znam, moraš da odeš u Flegston i odande dopratiš pošiljku sa zlatom. Za to vreme će se Kid i Buč natenane prebaciti u Meksiko. Ta mo ti nemaš nikakva prava i mogu te smatrati odmetnikom kao i njih.

Džoe Lefort besno udari šakom po futroli sa revolverom.

— Ovo je moje ovlašćenje za te hulje! — dreknuo je. — Šta misliš kada će preći reku?

— Još danas, sigurno. Mogu da ti kažem, Džoe, i gde bi se to dogodilo.

Dženkins ustade, priđe mapi na zidu, pokaza rukom na krivudavi tok reke Rio Grande i reče:

— Postoji svega dva ili tri mesta na kojima je rečna struja s ove strane laka za prelaz. Ako je devojka uspela da stigne do Kidovog skrovišta u to ku noći i da se vrati pre zore ovamo, onda oni nisu daleko od platoa Vind River. Ako budeš jahao prema ranču »Srebrna potkovica« i na ovom mestu udariš prečicom, moći ćeš pre njih da pređeš reku i da im na

mestiš zasedu na meksičkoj obali.

— To bi bilo dobro — promrmlja Lefort. — Samo, zaboravio si da moram da pratim ona kola.

— Dok Kid i Buč žure prema reci, nemaš šta da brineš — umirivao ga je Dženkins. — Valjda će neki zamenik šerifa iz Flegstona umeti da obavi taj posao. Kažem ti, Džoe, ako te mangupe sada propustiš, s one strane reke više ih nikada nećeš stići.

— Što ti ne bi preuzeo praćenje pošiljke? — iznenada upita Lefort.

— Taman posla! Ja volim da sedim ovde sa nogama na stolu. Uostalom, što ja tebe da učim, Leforte. Pošalji telegram u Flegston i zamoli ih da postave svog najboljeg čoveka u pratnju. To je Džud Kalas, najbolji strelac posle mene u ovom kraju. Naročito je opasan sa puškom i siguran sam da će on smaći svakoga ko pokuša da napadne kola.

— Čuo sam za njega — zamisljeno reče Lefort.

— Hoćeš li da ja pošaljem taj telegram? — ponudi se Dženkins.

— Hoću, i to odmah.

Šerif iz Gold Krika uze olovku i napisao poruku. Zatim je

pokaza Lefortu, koji je pročitao naglas:

»Iskrsllo je nešto nepredviđeno. Flegstonska kola polaze sutra. Uzmite Kalasa umesto mene. Ja ću ih dočekati u Gold Kriku. Džoe Lefort.«

Savezni šerif zadovoljno klimnu glavom, a Dženkins pređe u susednu prostoriju, gde se nalazio telegraf, i otposlao poruku. Na veliko čudo, potvrda o prijemu stiže odmah pošto su poslali signal, a nekoliko minuta kasnije došao je i dogovor: »Žao nam je što ne dolazite. Pretpostavljamo zbog Buča i Kida. Kalas će biti u pratnji. Džonson, Flegston.«

Lefort zadovoljno odahnu. Za tim je uzeo komad hartije i sa mape na zidu precrtao plan svog puta do granice i odmah krenuo.

Sol Dženkins oprao šoljice od kafe, zavi jednu cigaretu i ponovo se zavalio u svoju stolicu.

Čudan osmeh zaigrao je na šerifovim usnama u trenutku kada je sa nogama na stolu konačno utonuo u san.

U četvrtak, rano izjutra, kočija na liniji Flegston — Gold Krik zaustavi se ispred kancelarije šerifa u Flegstonu i jedan zdepasti čovek sa puškom

pope se na mesto pored kočijaša.

Kola ponovo zaškripaše i krenuše pustim ulicama, da bi kroz nekoliko minuta izbila na prašnjav put prema Gold Kriku.

Onaj čovek sa puškom oštro je posmatrao okolinu, a očima mu ni za trenutak nisu napuštale ivicu planine koja se s desne strane pružala pored drumova.

Pošto je put skrenuo prema prostranoj ravnici, čovek se okrete kočijašu i počeo da razgovarati s njim.

— Sada smo mirni dok ne stignemo do šumskog pojasa pored prve rečice. Kako se zoveš, prijatelju?

Feris Ged. Nekada sam vozio kola za Vest Fargo.

— Slušao sam o tebi. Ja sam Džud Kalas, zamenik šerifa u Flegstonu.

Vozač se nasmeja.

— I ja sam slušao o vama. Drago mi je što ste ovde. Sada mogu malo da odahnem.

— Pa, mora da je tovar mnogo vredan kada je kompanija pozvala čak i Džoa Leforta.

— Nekih četrdesetak hiljada dolara u zlatu.

Neko vreme vozili su se čučke, ne obraćajući pažnju na

psovke putnika koji su se treskali na svojim sedištima.

Odjednom, kočijaš kao da se nečeg priseti i reče:

— Niste li i vi bili upetljani u neku gužvu? Čini mi se da ste vi i Sol Dženkins u Jutahu...

Kočijaševo lice se nabra od dubokog razmišljanja.

— Nemoj suviše da zamaraš mozak, prijatelju — namršti se Kalas. — Zar si sreo nekoga ovde na Zapadu kome je prošlost čista?

— Dobro, de, Kalase — pomirljivo progundā kočijaš. — Možda sam pobrkao ljude. Možda se to odnosilo na drugu dvojicu.

Posle toga je vozač tvrdoglavo ćutao sve dok nisu stigli do prvog pojilišta. Tu je kočijaš oslobodio zapregu i pustio je da ugasi žeđ, a putnici izadoše da ispruže noge. Džud Kalas ih pažljivo osmotri, ali ništa ne reče.

Među putnicima su bila tri muškarca, dve žene i jedna devojčica. Kalas ih je gledao kako tiho razgovaraju prilazeći vodi.

— Ako imate hrane sa sobom, možete i da jedete — do baci kočijaš putnicima.

— A šta ćemo piti? — zapanjeno upita jedna žena, gledajući u prljavu vodu pojilišta.

— Ne brinite, gospođo — javi se jedan putnik sa cilindrom na glavi. On se vrati do kola i trenutak kasnije pojavi se sa bocom šampanjca, koju uz pucanj čepa otvori i posluži dame.

Kočijaš je zapanjeno gledao u neobično penušavo piće i tek kada je okrenuo glavu spazio je cev puške uperenu u sebe. Oči mu se razrogačiše od straha. Onda uzviknu:

— Ljudi, sada se sećam! Dva tipa koja su opljačkala kola moje kompanije bili su Džud Kalas i Džen...

Nije završio rečenicu. Kalasov kažiprst je naglo povukao okidač. Kočijaš je pao na leđa. Na čelu mu se rascvetala krvava rupa. Putnici se ukočiše. Devojčica počē da vrišti.

Čovek sa cilindrom, za koga Kalas zaključī da je putujući trgovac, htēde nešto da kaže, ali se zagrcnu i ućuta. Jedna žena počē da se buni zbog napada, ali Kalas grmnu:

— Ni reči više! Sedite svi tamo i kušajte!

Samo što je on to izgovorio, iz šume se pojavi usamljeni ja hać. Mirno je dojahao do gru-

pice i zaustavio konja. Imao je crnu maramu preko lica. Svi ustadoše. Nepoznati pogleda u mrtvog vozača, onda u Kalasa.

— Morao sam — reče ubica. — Izgovorio je moje ime, a hteo je i tvoje. Na vreme sam ga ućutkao.

— Dobro si uradio — klimnu glavom jahač. On odmeri putnike, izvuče revolvere i dodađe: — Idi i završi posao, Džude.

Kalas predade pušku čoveku na konju i krenu prema kolima. Posle nekoliko trenutaka vratio se sa četiri crne, metalne kutije. Jahač mu vrati pušku i naredi:

— Slomi te katance, da proverimo šta ima u kutijama.

Odjeknula su četiri pucnja i kutije su bile otvorene. Jahač ponovo uze pušku i predade svom ortaku dve velike kožne torbe, koje se obično nose preko sedla. Kalas izvadi iz kutija nekoliko zlatnih poluga i fišeke sa zlatnicima od po dva deset dolara.

Ceo posao je obavljen za desetak minuta. Za sve to vreme putnici su ukočeno stajali oko pojilišta. Kada su torbe bile pune, jahač reče:

— Zašto nisi poveo konja, Džude?

— Mislio sam da jašem s tobom do meksikanske hacijende, pet minuta odavde. Tamo me čeka konj.

Visoki čovek sa maramom na licu trže uzde i natera konja da uzmakne nekoliko koraka unazad. Onda se obrati putnicima:

— Želim da svi shvatite da se ne isplati ovakva vrsta pljačke!

Govoreći to, on podiže pušku i sa tri metka pogodi Džuda Kalasa u grudi.

Zdepasti čovek pade u prašinu.

Niko nije progovorio ni reči. Maksikarani jahač udari kunda kom puške konja po slabinama i, dižući oblak prašine, nestade u šumi iz koje je izronio.

Onaj trgovac prvi dođe do reči:

— Dame i gospodo, upravo ste videli kako izgleda Teksas.

*
* *

Kid odveza Dženkinsovog pomoćnika Kregera, koji počeo da trlja svoje ukočene prste. Odmetnik skide sa jedne grane

pojas sa revolverom koji je pripadao Kregeru, isprazni metke iz kolta i onda ga baci zarobljeniku.

— Evo ti oružje. Pojas sa mecima poneću sa sobom i ostaviću ga pored staze jednu milju odavde. Dok ti stigneš pešice do njega, mi ćemo biti daleko. Nećeš moći da kažeš kako smo te ostavili nenaoružanog u divljini.

Kreger samo klimnu glavom. Jezikom je prelazio preko suvih usana.

Buč i Kid pojahaše konje i kretoše prema jugu. Nisu prevalili ni dvadesetak jardi, kada iza njih odjeknu pucanj i metak skide Kidu njegov crni šešir sa glave. Plavokosi revolveraš se munjevito okrete, u ruci mu se stvori kolt. Pre nego što je stigao da opali, iz Bučvog revolvera suknu plamen.

Videli su kako se Džeb Kreger hvata za grudi i pada na travu onog proplanka.

Kid zadovoljno pogleda u svog druga i progundā:

— Znači, tvoje školovanje se isplatilo — Onda mu se lice smrači i on pljunu prema ubijenom šerifovom pomoćniku. — Hulja! Mora da je imao metke u džepu pantalona. To

ti je pouka da ne veruješ predstavnicima zakona, Buče.

I ne osvrnuvši se više, oni nastaviše da jašu prema reci i granici koju je ona činila. U jednom trenutku Kid progundā:

— Ako ovako nastavimo, za nekoliko sati bićemo na drugoj obali. Samo, šta ćemo u Meksiku bez para? Pored toga, kopka me još uvek ona tvoja pret postavka o pošiljci zlata.

— I šta predlažeš? — okrete se Buč.

Kid se saže i otvori jednu kožnu torbu na sedlu. Izvadio je odande veliki vojnički dogled i rekao:

— Sa ovom spravom ćemo moći da motrimo i na drum i na granicu, Buče.

— Onda ga odmah upotrebi — reče Buč dižući se u sedlu i pokazujući rukom prema koritu reke koja je krivudala u podnožju padine. — Tamo se nešto bune divlje patke. Kao da ih neko plaši iz trske. Daj mi taj dogled.

Buč prinese durbin očima i, pošto je izoštrio sočiva, pogleda ka drugoj obali Rio Grande. Osmatrao je trščaru na toj strani i onda promrmljao:

— Mora da ima nekoga tamo. Video sam blesak metala

u šiblju, a i ptice se ne bi tek tako uznemirile.

— Šta misliš ko je to? — upita Kid. — Da nije Džoe Lefort?

— Ko bi drugi mogao da bude — odvrati Buč. — Nego, sklanjajmo se dublje u žbunju. Možda nas nije primetio.

— Izgleda da nas je ona tvoja devojka... — poče da gunđa Kid.

— Ne verujem — prekide ga Buč. — Za ove prelaze može da zna samo neko ko je du go u ovim krajevima ili često prelazio granicu. Taj je Lefortu i rekao gde može da pređemo reku...

— Znači, Sol Dženkins!

— Tako je, ali zašto je šerif želeo da Lefort ode iz grada baš kada stiže pošiljka?

— Možda i nema nikakve pošiljke, kao što je devojka i rekla — promrmlja Kid probijajući se kroz žbunje.

Kroz šikaru su se udaljavali od reke. Kada su stigli do jedne uzvišice, Kid sjaha s konja i izvadi iz futrole na sedlu vinčesterku. Još jednom je dogledom osmotrio ono mesto gde je Buč video svetlucanje metala i, pošto je pažljivo nanišanio, posle nekoliko metaka u tom pravcu.

Poplašene ptice prhnuše uvis i zagraktaše, ali se ništa drugo nije desilo.

Sa meksičke strane Džoe Lefort je sipao tihe psovke. Ni sam nije znao šta ga je odalo. Nije ni pretpostavljao da odmetnici raspolažu dogledom. Kolebao se da li da krene za njima preko reke, ali je strahovao da ne upadne u zasedu. Ništa mu drugo nije preostalo nego da čeka.

Za to vreme su Buč i Kid uspeli da se prebace s druge strane grebena, odakle se pružio pogled na prašnjavi drum koji je vodio iz Flegstona za Gold Krik. Kid sjaha i reče prijatelju da to isto učini. Njihovi konji pronadoše bogatu travu i počеше mirno da pasu. Kid ode do ivice platoa. U ruci je držao onaj svoj dogled i sada je njime osmatrao deo puta koji je dolazio sa severa.

— Šta nameravaš? — nezadovoljno upita Buč, koji je po prvi put prepuštao inicijativu svom drugu.

— Danas je četvrtak, zar ne?

— odvrati Kid ne okrećući se.

— Blizu je i podne. Kola iz Flagstona moraju uskoro da se pojave.

— Što te zanimaju kola kada su prazna? — mrzovoljno odvrati Buč.

— To ćemo da vidimo. Tamo dole, pored puta, je nekakvo pojilište. Kola će se sigurno tu zaustaviti da se zaprega odmori i ugasi žeđ. Ako se uverim da sem uobičajenog pratioca nema naoružanih pomoćnika, mogli bismo da siđemo dole i da se sami uverimo u priču te tvoje cure.

Jedan čas kasnije u daljini se ukaza oblak prašine. Kid kroz dogled vide da se to približavaju poštanska kola.

— Idemo niže — dobacio je prijatelju i oni se spustiše niz padinu. Kada su se našli nekoliko stotina jardi daleko od onog pojila, kola su baš stizala tamo.

Dok su odmetnici vezivali konje i zatim se sa oružjem u rukama spustali ka drumu, odande odjeknuše pucnji.

Kid hitro razmače granje. Ugledao je grupu ljudi kako stoji pored pojila, zatim jednog jahača kako izbija iz šumarka ispod njih. Neki dežmekasti čovek stajao je iznad ispruženog tela i držao pušku u ruci.

— Brzo, dogled! — dobaci Kid Buču. Primeo je durbin oči ma i počeo da prenosi šta se dole događa. — Rekao bih da

je ubijen kočijaš. Sada ubica vadi iz kola nekakve kutije. Dabome, to je pošiljka. Onaj maskirani daje tipu torbe.

— Ona moja cura nas je lepo nasamarila — besno reče Buč. — Neko nam je oteo zalogaj ispred nosa.

Dole odjeknuše novi pucnji. Kid nastavi sa prenosom događaja:

— Razbili su katance na kućijama i sada prebacuju pošiljku u one torbe. Nemoj mnogo da osuđuješ onu devojkicu, Buče. Možda su je namerno pogrešno obavestili. Uostalom, želela je da što pre pređemo granicu. Bilo kako bilo, ispuštali smo četrdeset hiljada dolara.

— Baš bih voleo da znam ko je onaj maskirani — progundala Buč.

— Sigurno nije Džoe Lefort. Ostavili smo ga na meksičkoj strani — odvrati Kid i trže se, jer dole odjeknu nova pucnjava. — Gle, gle, maskirani je sada likvidirao svog ortaka. Taj maskirani je namamio Leforta na drugu obalu da nas, navodno, sačeka, a sebi je olakšao pristup kolima.

— Onda bi to mogao da bude samo Sol Dženkins.

— A ko bi drugi? — reče Kid vraćajući dogled u torbu.
— Sada je umakao sa zlatom u šumu. Pre nego što je došao u Teksas, za Dženkinsom je ostao čitav spisak ovakvih njegovih podviga. S njim je operisao i neki Kreger. Bili su toliko uspešni da sam počeo da im zavidim.

— Možda su njih dvojica po novo zajedno — primeti Buč.

Samo, ovoga puta je Dženkins po završenom poslu ubio svog ortaka.

— Znaš šta će se dogoditi? — osmehnu se Kid. — Ovo će sve nama da se pripiše.

Rekavši ovo, plavokosi revolveraš se hitro pope u sedlo svog vranca.

— Hej, kuda ćeš? — reče Buč, ali se i sam baci u sedlo.

— Pošto ćemo mi ionako biti okrivljeni, da oduzmemo pare onom maskiranom dripcu — reče Kid.

— Četrdeset hiljada dolara — progundā Buč pognut u sedlu. Udarili su prečicom kroz najgušću šikaru. — Taman za miran boravak u Meksiku i odlazak za Boliviju.

— Tako je momče — nasmeja se Kid. — Sada si ponovo normalan. Devojku ćeš

već preboleti. Ovako lak posao nismo skoro imali. Treba samo da oduzmemo čoveku ono što je stekao na nepošten način. Bićemo produžena ruka pravde. Mislim da bi tvoja devojka tako nešto odobrila.

— A kada idemo za Meksiko?

— Čim se smrači — odvrati Kid. — I to na isto mesto gde smo jutros hteli da pređemo. Siguran sam da će Lefort otići nizvodno, kod prelaza Čiuave. Neće ni sanjati da se mi pojavljujemo na starom prelazu.

Kada su stigli u podnožje, ugledali su u daljini jednog jačača kako u velikom trku grabi prema Gold Kriku. Kid se hitro maši dogleda. Čim ga je primeo očima, besno opsova.

— To je Sol Dženkins. Nema onih torbi na sedlu. Sigurno ih je negde u blizini sakrio i sada žuri u svoju kancelariju kako bi imao alibi.

— Onda ćemo morati da sačekamo... — počeo Buč, ali ga Kid prekide:

— Tragovi su još sveži i garantujem ti da ćemo brzo pronaći pare.

*
* *

Oko tri sata po podne, jedan smešan čovek sa crnim cilindrom uleteo je u šerifovu kancelariju i prekinuo Dženkinsov popodnevni dremež.

— Šerife! — viknu čovek još sa vrata. — Kola iz Flegstona su napadnuta kod pojila ispod planine!

— Šta?! — dreknu Dženkins, spustivši noge sa stola.

Putujući trgovac, sav zadihan, ispriča šerifu šta se dogodilo od trenutka kada su kola krenula iz Flegstona do momenta kada je jahač sa crnom maramom preko lica ponovo nestao u šumi.

— Jeste li dobro videli tog maskiranog razbojnika?

— Pa, mislim, šerife, da je građen nekako kao vi — počeo čovek da se priseća.

— Da li je imao plave oči i kosu? — navaljivao je Dženkins, vadeći iz fioke neke poternice. — Je li ličio na ovoga?

Dženkins je pokazivao sliku Sandensa Kida, koja nije bila baš mnogo jasna.

— Ovaj... možda i jeste...
— čovek zbunjeno vrati poter-

nicu. — Ako bih ga video, verovatno bih ga prepoznao.

— Dobro, vi ostanite ovde, a ja ću odmah krenuti na mesto pljačke. Sačekajte me u salunu.

Dženkins uze svog konja iz štale i prebaci sedlo preko nje ga. U tom trenutku jahač se pojavi pred štalom. Bio je to Džoe Lefort.

— Jesi li uhvatio Kida i Buča? — upita ga Dženkins.

— Nisam — odmahnu glavom Lefort. — Istina, neki su tipovi naišli kod reke i pripucali.

— Valjda krijumčari — reče Dženkins. — Ima ih mnogo duž reke.

— Jesi li siguran da to nisu bili Kid i Buč?

— Jesam — odlučno izjavi Dženkins. Kid je bio na drugom mestu. Ta hulja je pametnija nego što smo mislili. Napao je kočiju iz Flegstona i ubio kočijaša i pratioca Kalasa.

— Otkud znaš da je to bio Kid? — upita Lefort.

— Prepoznao ga je neki trgovачki putnik koji mi je javio za pljačku — odvrati Dženkins penjući se na konja.

— Ja idem tamo. Hoćeš li sa mnom?

— Sačekaj da promenim konja — odgovori savezni šerif.

Buč i Kid su pronašli trag konja maskiranog jahača i krenuli za njim dublje u šumu. Ni su morali dugo da traže. Na jednoj maloj čistini primetili su mesto prepuno ugaženih tragova visokih potpetica.

Nedaleko odatle nalazila se gomila kamenja, a oko nje isti takvi tragovi. Odmetnici počеше da razgrću kamenje. Onda Buč kleče i počе da kopa zemlju rukama. Ispod rastresitog sloja pojaviše se kožne torbe sa polugama i zlatnicima.

— Šta sam ti rekao?! — od uševi se Kid. — Nikada ovako lako nismo došli do ovolikog plena.

— I bolje što je zlato — složi se Buč. — Meksikanci nisu baš mnogo poverljivi prema hartiji. Ovako, kada zvecne zlato, svi će nas služiti kao bogove.

— Sada imamo ono zbog čega smo se toliko zadržali — reče Kid prebacujući torbe preko sedla. — Krenućemo na reku čim se smrači.

— Čemu tolika žurba? — od vrati Buč. — Lefort će sigurno

organizovati poturu i paziće na reku. Biće bolje da se negde prikrijemo dok se situacija ne smiri.

Kid ga pogleda i osmehnu se sa razumevanjem.

— Tebi se još ne ide zbog one devojke, a? — dobacio mu je penjući se na konja. — Pošto će svi jurnuti na reku i u brda, grad će ostaviti prazan. Ti bi mogao da se spustiš dole i da se pozdraviš sa Meri.

— A ti?

— Ja idem na naš ranč — reče Kid. — Treba da se odmorimo. Ti pođi u grad i vrati se drugim putem.

— Ranč je daleko odavde — odvrati Buč. — Čini mi se da ti hoćeš da me ukloniš jer imaš neke druge namere.

— Dobro — uzdahnu Kid. — Kada baš moraš sve da znaš. Ja ću ostati ovde jer očekujem nekoga.

— Dženkinsa?

— A koga drugog? Želim i s njim da raščistim pre nego što pođemo preko granice. Tako ćemo zbuniti i poturu.

— Pa, da — klimnu glavom Buč. — Ako je Dženkins opljačkao ovo zlato, onda će krivicu prebaciti na nas i trudiće se iz petnih žila da nas uhvati i ubije. Samo, priča se da je Dženkins veoma brz.

— Sam si rekao da uvek ima i bržih — odvrati Kid. — Hajde gubi se! Pozdravi curu u moje ime.

Buč je stigao u grad zaobilaznim putem i, mada nije dobro poznavao raspored kuća, brzo je pronašao bankarevu kuću i sa zadnje strane se približio dvorištu. Pažljivo se obazreo na sve strane i oslušnuo. Pošto je sve bilo mirno, on sjaha, veza konja za baštensku ogradu i približi se zadnjim vratima. Pokucao je i ona se odmah otvoriše. Pojavila se Meri, potpuno bledeg lica.

— Zar niste prešli preko reke? — upitala je.

Buč joj ispriča kako nisu mogli da pređu Rio Grande jer ih je na drugoj obali neko čekao u zasedi.

— Džoe Lefort se vratio u grad — reče devojka i onda mu ukratko ispriča o pljački poštanskih kola i kako su Dženkins i Lefort otišli da izvide šta se tamo dogodilo. — Da niste vas dvojica to uradili? Šerif tvrdi da je Kid odneo zlato i ubio kočijaša i pratioca.

— Nismo — odlučno reče Buč. — Istina, bili smo gore na brdu i videli sve što se odigralo kod kola. Pljačkaš je Dženkins. Nego, došao sam ovamo... Morao sam da te vidim

pre nego što odem. Možda se godinama nećemo sresti.

— Kako godinama? — trže se Meri. — Ja sam mislila...

— E, draga moja — uzdahnu Buč. — Zaboravljaš da smo ja i Kid odmetnici i da nas svi gone. Eto, sada će nas juriti zbog ove pljačke. Zato ćemo se prebaciti u Meksiko, a posle...

— Šta posle?

— Kid će posle nekako javiti svojoj devojci. Eto Plejs da dođe u Meksiko, a ja ću možda obavestiti i tebe. Posle toga ćemo verovatno krenuti za Boliviju.

— Boliviju? — iznenađeno ponovi devojka. — Gde je to?

— Negde u Južnoj Americi — objasni Buč. — Tamo ćemo kupiti hacijendu i mirno živeti. Imamo dovoljno para za to, jer... — Buč naglo ućuta kada je shvatio da se izleteo.

— Znači, ipak ste vi opljačkali kola! — uzviknu devojka.

— Ma, nismo — odmahnu rukom Buč. — Kažem ti da smo videli šta se sve dogodilo i posle smo pronašli mesto gde je pljačkaš sakrio zlato. Ono je sada kod Kida. To nam je garancija za budućnost.

— Budućnost u kojoj ja nemam nikakvu ulogu — rezig-

nirano reče Meri i naglo mu zalupi vrata pred nosom.

Istog trenutka iz žbunja kod zadnjeg dela dvorišta sevnu plamen puške i metak se zari u dovratnik iznad Bučove glave. Odmetnik trže kolt i poslao nekoliko zrna ka mestu odakle je sevнула puška pa jurnu prema ogradi gde mu se nalazio utočište.

Nepoznati strelac nastavio je da puca, ali mrak i Bučovo krikovanje sačuvali su odmetnika od smrtonosnih pogodaka.

Najzad se dočepao konja, bacio u sedlo i jurnuo ka otvorenoj preriji.

Meri, koja je odškrinula vrata kada su pucnjevi odjeknuli, uspela je da vidi šerifa Sola Dženkinsa kako se penje na konja i takođe nestaje iz grada.

Sačekala je da se sve smiri i onda potrčala do saluna koji je poslednjih dana bio štab Džoa Leforta. Zatekla je saveznog šerifa sa slamnatim šeširovom na glavi za jednim stolom u uglu kako mračno bulji u čašu viskija ispred sebe.

Meri se obazre na sve strane. Lokal je bio skoro prazan. Samo je nekoliko ljudi stajalo za šankom i razgovaralo sa barmenom.

— Šta želite? — upita je Lefort i ponudi je da sedne.

— Saznala sam nešto u vezi sa pljačkom poštanskih kola — žurno reče Meri.

— Od koga ste saznali? — trže se Lefort.

— Malopre je kod mene bio Buč Kasidi.

— Kasidi? To znači da su on i Kid još u ovom kraju. I šta vam je rekla ta hulja?

— Rekao mi je da je šerif Sol Dženkins opljačkao zlato sa poštanskih kola i ubio dva čoveka.

Lefort se zadovoljno osmehnu.

— Od početka sam sumnjao na Dženkinsa — promrmeljao je. — Naravno, ako se može verovati jednom odmetniku kao što je Buč Kasidi.

— Nije to sve — produži Meri. — Neko drugi je našao taj novac.

— Ko?

— Pa, Buč Kasidi i Sandens Kid. Oni su videli šta se dogodilo sa poštanskim kolima i onda pronašli mesto gde je pljačkaš sakrio zlato.

— To se sve slaže — klimnu glavom Lefort. — Oni nisu mogli da opljačkaju kola jer sam ih ja video kod reke kada su pokušali da se prebace u Meksiko. To znači da nisu ni

nameravali da otmu zlato. Nego, šta vi zapravo želite?

— Buča Kasidija — reče Meri podigavši prkosno glavu. — Želim da mu poštedite život, gospodine Leforte.

— Stalo vam je do njega, zar ne?

— Jeste. Vi ćete da pođete za Dženkinsom?

— Neću — osmehnu se Lefort. — Sada ne moram da kre-
nem za njim.

— Zašto?

— Pa, tamo je Sandens Kid. Kada se dva odmetnika sretnu sa koltovima u rukama, odlučni da se dočepaju zlata, onda se zna kakav je ishod. Oni će ubiti jedan drugoga, gospođice.

— A Buč Kasidi?

— Ako je pametan, stajaće po strani — reče savezni šerif. — Samo, koliko znam, on je toliko privržen Kidu da će izgubiti glavu zbog njega.

— Znači, vi želite da i Buč pogine! — uzviknu Meri ustajući od stola.

— Ja ih obojicu želim mrtve — oštro odvrati Lefort. — A vi se sada gubite kući i čuvajte decu. Upetljali ste se preko glave, devojko. Eto šta se dešava kada gurate svoj nos u tuđe stvari.

— Vi svima želite smrt, šerife — reče Meri. — Idite do đavola! Nadam se da će vas nečiji metak već stići!

Buč se po mraku popeo na visoku planinu i uskoro stigao do one čistine. Seo je pored Kida i ispričao mu šta je saznao od Meri Keš.

— Misliš li da je Dženkins krenuo za tobom posle pucnja ve? — upita Kid.

— Verovatno. Šta ćemo sada?

— Nameravam da Dženkinsu pripremim dobrodošlicu.

— A posle?

Kid zamišljeno odbi dimove iz tanke cigare i progunda:

— Znaš, Buče, taj prokleti Džoe Lefort nas goni već godinama. To je počelo da me zamara. To što nas je jutros sačekao na reci prevršilo je svaku meru. Znači da nas neće ostaviti na miru ni u Meksiku. Neću da preostali deo života provedem bešeći od Leforta. Kada svršim sa Dženkinsom, odlazim u Gold Krik da jednom zauvek udarim tačku na naše odnose sa Lefortom.

— Ti ga isuviše mrziš — reče Buč. — Eto, ja sam mogao da ga ubijem. Kada sam mu poštedeo život, čini mi se da

je on to shvatio i danas, ako pobegnemo u Meksiko, neće vi še goniti.

— To ti misliš — frknu Kid.

— Čovek kao što je Lefort neće otići u penziju pre nego što nas ne likvidira. Jednostavno zato što bi smatrao da mu je život promašen bez te pobeđe.

— Bojim se da iz toga ne izađe nešto gadno — reče Buč.

— Lefort je sa koltom brz bar koliko i ti.

— To baš i nameravam da proverim — mirno odvrati Kid.

— Ja...

Plavokosi revolveraš naglo ućuta. Odozdo, sa kamene staze, čuo se topot kopita. Mesečina je osvetlila jednog jahača i Kid tiho reče:

— Stiže naš čovek.

*

* *

Čovek sjaha i priveza konja za jedno drvo. Onda sigurnim koracima krete prema gomili kamenja. Sandens Kid razmače žbunje i pojavi se na čistini.

— Tražiš nešto, Dženkinse?

— Šerif iz Gold Krika se zapanjeno trže. Kada prepozna Kida, hitro se pribra i odvrati:

— Tražim novac koji ste vas dvojica ovde negde sakrili.

— Kakav novac?

— Pa, pošiljku sa poštanskih kola koju ste opljačkali — objasni Dženkins, a desna ruka mu polako kliznu ka koltu u futrolu.

— Ko kaže da smo mi napali kola?

— Jedan čovek te je prepoznao kada sam mu pokazao tvoju sliku sa poternice — reče šerif i počeo polako da se primiće, tražeći bolji položaj prema ruci kojom je Kid potezao revolver. Prsti su mu do dirivali futrolu.

— I?

— Očekivao sam da ću te ovde naći, Kide. Hteo sam da ti predložim pogodbu. Znaš, naši odmetnički dani se ne zaboravljaju tako lako.

— Da čujem?

— Vidiš — počeo šerif da objašnjava, a istovremeno se inč po inč bolje nameštao prema plavokosom revolverašu — onaj trgovac može da sve doći protiv tebe. Čekaju te vešala.

— Odavno čekaju — osmehnulo se Kid. — Ova pljačka ne znači ništa u mojoj karijeri. Šta predlažeš?

— Predlažem da podeliš taj novac sa mnom, a ja ću se po brinuti za Leforta. Sve to mogu da sredim za polovinu onog zlata.

— Hm — reče Kid, praveći se da razmišlja. — Znaš, ja i Buč želimo što pre da se dočepamo Meksika, a da nam pri tom prokleti Lefort ne bude za vratom.

Dženkins počeo da se smeši. Biće lakše nego što je mislio.

— Mi smo ionako hteli noćas da pređemo Rio — produži Kid. — Hej, Buče! Donesi one torbe sa parama.

Trenutak kasnije, iz žbunja se pojavi Buč sa kožnim torbama i predade ih Kidu. Ovaj uze jednu i baci je Dženkinsu pred noge.

— Evo tvoje polovine, Sole — rekao je šerifu.

Zapanjen uspehom, Dženkins se saže i podiže torbu.

— Jesi li to želeo, Sole? — upita ga revolveraš sa osmehom.

— Dabome. Nisam pretpostavljao da ćeš mi ovako lako predati zlato. Napao si kola, a...

— Ti si napao kola, Dženkinse.

Šerif se naglo okrete, a ruka mu se spusti na dršku kolta.

— Zar se nismo nagodili? — počeo Dženkins.

— Sandens Kid ne pravi po slove takve vrste, huljo! — do baci mu plavokosi revolveraš. — Vadi kolt!

Dženkins je stajao leđima prislonjen uz konja. Kid se kretao unazad malo pognut sve dok nije ugledao šerifovu siluetu prema noćnom nebu.

Posmatrali su se nekoliko trenutaka. Onda, na Kidovo iznenađenje, Dženkins se okrete i primače konju.

— Neću kavgu, Kide. Dosta mi je već pucnjave... Mogli bismo mirno... — zastao je usred rečenice, munjevito se okrenuo trгнуvši pri tom revolver.

Gotovo u istom trenutku suknuše dva plamena, praćena tutnjavom koltova. Dženkins je za tren oka ispraznio svoj kolt, odbacio ga i levom rukom izvukao drugi revolver. Dim od baruta i noćna tama obavijali su oba protivnika, tako da Buč nije mogao jasno da razazna šta se događa.

Video je samo dve senke kako se kreću postrance i neprekidno pucaju.

Dženkins je prvi pao. Na koljenima, sa koltom bez metaka,

on trže nož iz kanije za pojasom.

Kid prestade da puca i polako mu se približi. Posmatrao je njegove izbezumljene pokrete. Onda mirno podiže kolt prema Dženkinsovoj glavi i sa su mu preostala dva metka u čelo.

Buč pritrča drugu. Video je da se Kid drži za desnu mišicu.

— Jesi li ranjen? — zabrinuto je upitao.

— Samo me je okrznuo — progundā revolveraš.

Međutim, kada mu Buč zagru rukav košulje, ukaza se velika rana koju je olovno zrno načinilo probivši meso. Srećom, kost nije bila povređena, ali je Kid morao da prizna da mu ruka trne. Buč mu očisti ranu viskijem i priveza je čistim maramom, koju je izvadio iz torbe na sedlu.

— Slušaj — reče mu Kid mršteći se od bola — ti si još protiv mog dvoboja sa Lefortom.

— Svakako — odvrati Buč. — Pogotovu kada si ranjen. Koliko ja znam, desna ruka ti je brža od leve.

— I misliš da bi Lefort mogao da ti bude zahvalan što si mu onda poštedeo život? — na

stavljao je Kid glasno da razmišlja.

— Siguran sam u to.

— Dobro, onda neka bude po tvome. Evo šta ćeš da uradiš. Prebaci Dženkinsa preko sedla njegovog konja i dobro ga uveži. Ponesi ovu jednu torbu sa polovinom para i idi dole u grad. Nađi se krišom sa Lefortom...

— Jesi li lud? — odvrati Buč. — On bi morao da me uhapsi.

— Neće te uhapsiti ako je čovek kao što ti misliš da jeste — podrugljivo reče Kid. — Ja nisam tvog mišljenja, ali te, kada si toliko tvrdoglav, puštam da sam udariš glavom o zid.

— I šta da kažem Lefortu?

— On već sigurno naslućuje da je Dženkins opljačkao poštanska kola — objašnjavao je Kid. — Reci mu da si ga uhvatio na putu sa ovim zlatom. Onda je došlo do pucnjave i nas dvojica smo ga likvidirali. Predloži Lefortu da se on pojavi kao ubica pljačkaša Dženkinsa. Banka će biti srećna kada dobije polovinu novca. Zahtevaj od Leforta da nas od sada ostavi na miru i obećaj da mu više nećemo stvarati

neprilike pošto odlazimo u Meksiko.

Buč je ćutao. Sada nije bio toliko siguran u Leforta i njegovu ponašanje, ali je odlučio da svoje poverenje stavi na probu.

— Gde ćeš ti biti? — glasno je upitao Kida.

— Čekaću te ovde — odvrati ovaj — ako te Lefort pusti..

Buč se okrete i za tren oka prebaci Dženkinsovo telo preko sedla njegovog konja pa ga uveza lasom ispod trbuha životinje. Pojahao je konja i uskoro nestao niz stazu.

U sam osvit zore stigao je do prvih kuća Gold Krika. Ulice su bile puste. Samo je na šerifovoj kancelariji bio osvetljen jedan prozor.

Buč skrete u pobočno sokače i sa zadnje strane približi se zgradi kancelarije. Ujahao je u dvorište i vezao konje za ogradu na zadnjoj verandi.

Onda se popeo da vrata i pritisnuo kvaku.

Ona se nečujno otvoriše. Pro molio je glavu unutra. Video je ispred sebe odeljenje sa ćelijama, a kroz druga vrata i šerifovu kancelariju.

Za pisaćim stolom sedeo je Džoe Lefort.

Buč na prstima uđe u hodnik i zatvori vrata za sobom. Tiho je otišao do kancelarije i, pošto se uverio da je Lefort sam, pokucao o dovratik.

Savezni šerif naglo okrete glavu i razrogači oči ugledavši odmetnika.

— Gle, gle! — reče Lefort ustajući. — Koga to vidim! Starog prijatelja, zar ne? Šta nam dobro donosiš, Buče? Jesi li rešio da se predaš?

— Donosim ti tvog prijatelja Dženkinsa i zlato koje je opljačkao — odvrati Buč.

— Gde je? — upita Lefort prilazeći odmetniku.

Buč naglo trže revolver iz futrole i uperi ga u šerifa.

— Polako, Leforte — naredio mu je. — Pođi ispred mene, pa ćeš se i sam uveriti.

Napolju, Lefort samo baci pogled na mrtvog Dženkinsa i skide torbu sa zlatom koja je bila okačena o sedlo. Vraćajući se Buču, on reče:

— Znao sam da je Dženkins opljačkao kola, ali mi se čini da ovde nije sve zlato.

— I nije — reče Buč, gurajući ispred sebe Leforta u kancelariju. — Polovinu ćemo zadržati ja i Kid. To je jedan od uslova.

— Šta ima još? — interesovao se savezni šerif.

— Slavu oko hvatanja pljačkaša ja i Kid prepuštamo tebi — nastavi Buč. — Objasnićeš da ne znaš gde se drugi deo zlata nalazi.

— I šta tražite zauzvrat ti i ona hulja?

— Da nas ostaviš na miru — odvrati Buč. — Čim se smrkne, ja i Kid ćemo se prebaciti preko reke u Meksiko i posle toga nas više nikada nećeš videti.

— Hm — odvrati Lefort. — Mnogo tražite od mene.

— Zaboravio si da sam ti poklonio život bez ikakve naknade — podseti ga Buč.

— Nisam zaboravio — odvrati Lefort i udari se šakom po grudima. — To me još peče ovde. Doživeo sam da mi život poklanja razbojnik...

U tom trenutku ispred kancelarije se začuše mnogi glasovi, a onda jedan čovek grmnu:

— Leforte, ko je to s tobom?

Buč se okrete prema prozoru i u dva skoka se nađe tamo. Video je ispred kancelarije gomilu ljudi naoružanih puškama. Predvodio ih je jedan visoki krupan čovek.

U tom trenutku nešto ga snažno udari po ruci sa revolver-

om i on ispusti kolt. Lefort je iskoristio trenutak njegove nepažnje, razoružao ga i sada ga držao na nišanu kolta.

Savezni šerif ritnu Bučovo oružje na drugu stranu kancelarije i slobodnom rukom otvori prozor.

— Ovde je Buč Kasidi! — viknuo je gomili na ulici. — Pre sreo je vašeg šerifa Dženkinsa kada je ovaj sakrivao opljačkano zlato. Dženkins je napao kola i pobio pratioce...

Gomila poče da viče i zaglušila šerifove reči. Onaj krupni čovek koji ih je predvodio riknu:

— To su se, znači, pljačkaši posvađali oko plena? Kasidija ćemo obesiti, a posle krećemo u poteru za Sandensom Kidom!

Lefort pogleda u Buča i osmehnu se. Onda je širom otvorio vrata i viknuo onom snažnom čoveku:

— Uzmite ga, Ebe!

Nekoliko ljudi utrča u kancelariju i zgrabi Buča.

— Zar tako, Leforte? — dobaci odmetnik šerifu. — Mislio sam da imaš bar koju trunku zahvalnosti u sebi.

— Ti i tvoj drug ste gamad koju treba uništiti — besno odvrati Lefort. Okrenuo se Ebu i ostalima pa naredio: — Vo-

dite ga u salun. Održaćemo mu kratko suđenje, a onda...

— Onda će omastiti konopac — dopuni ga Eb.

Uz veliku buku gomila izgu-
ra Buča napolje. Neko mu je
već bio vezao ruke na leđima,
a zatim Eb mu namače i omču
od debelog konopca oko vrata.

— Čini mi se da već znam
kakva će biti presuda — do-
baci Buč Lefortu.

U salunu se već nalazila go-
mila sveta. Neko dovuče su-
diju Rensona, koji je bio još
bunovan, neobrijan i razbaru-
šene kose.

Suđenje je bilo veoma kra-
tko. Pojavio se i onaj trgovac
sa crnim cilindrom, koga je iz
hotela dovukao jedan građan-
in.

— Ovaj tip je prepoznao Sa-
ndensa Kida — reče čovek ko-
ji ga je doveo.

— Tako je — potvrdi tr-
govac. Znao je da više ne sme
da menja iskaz.

— Ako je Kid obavio taj
posao, onda je i njegov ortak
bio u blizini — reče Eb, čovek
koji je preuzeo na sebe da tu-
ži Buča.

— Idite do đavola! — doba-
ci im odmetnik. — Isporučio
sam vam glavnog krivca i zla
to koje je opljačkao, a vi ho-
ćete da me obesite.

— Dosta! — dreknu sudija.
— Sve je jasno. Dženkins je
u dosluhu sa Kidom i Bučom
Kasidijem opljačkao pošiljku
zlata, a ovaj njegov dolazak
samo je običan blef.

— Tako je — potvrdi Džoe
Lefort. — Kasidi mi je ponu-
dio polovinu zlata i zaslugu za
hvatanje Dženkinsa pod uslo-
vom da njega i Kida pustim
da na miru sa drugom polovi-
nom plena pobegnu u Meksiko.

— Osuđujem te na smrt ve-
šanjem! — svečano izjavi Re-
nson. — Uцена koja je raspi-
sana za hvatanje biće podelje-
na prisutnim građanima.

— Uh, ala ćemo se provede-
liti! — zadovoljno viknu sna-
žni Eb, a ostali zapljeskaše su-
dijinoj presudi.

Baš tada jedan oštar glas
preseče narodno veselje:

— Oprostite, gospodo, ali mi
slim da danas neće biti nika-
kve proslave!

Svi u salunu se okretoše pre-
ma mestu odakle je dolazio
taj glas.

Na vratima saluna stajao je
Sandens Kid, raširenih nogu i
malo se ljuljao na potpetica-
ma svojih čizama. U svakoj
ruci držao je kolt.

Ono što su mogli da proči-
taju iz njegovih očiju bilo je
smrt.

— Odvežite Buča! — naredi revolveraš. Kada je to bilo učinjeno, on dobaci prijatelju: — Prošetaj se i pokupi im pučaljke.

Odmetnik mirno krete po salunu, ćutke pokupi sve revolvare prisutnih pa ih pobaca u veliki drveni šafolj pun vode koji je služio barmenu za pranje čaša. Jedan kolt je zadržao za sebe.

U tom trenutku u salun upade Meri Keš, koju je buka na ulici izmamila iz kuće. Ona pritrča Buču, ali je ovaj zadržala ispruženom rukom.

— Čekaj, Meri — rekao je devojci. — Ja i Kid imamo preča posla.

Za to vreme je Kid priterao uza zid onog trgovca i Eba, predvodnika gomile. Razoružani Lefort sve je to mirno posmatrao ruku prekrštenih na grudima.

Kid polako priđe saveznom šerifu i kroz stisnute zube reče:

— Ova budala Buč verovao je u tebe, Leforte. Smatrao je da ćeš mu biti zahvalan što ti je jednom poklonio život... da ćeš mu biti zahvalan što ti je na tanjiru isporučio Dženkin-sa i polovinu zlata. Umesto toga, ti si ga predao ovoj gomili da ga linčuje.

— I šta onda? — prkosno odvrati Lefort.

— Onda ćemo uraditi onako kao što sam ja predvideo — reče Kid. — Ja nisam toliko sentimentaln kao moj prijatelj. Mogao bih da te ubijem sada na mestu, kao što ću uraditi sa ovom dvojicom.

Rekavši ovo, Kid se munjevito okrete i kolt u njegovoj levoj ruci dvaputa grmnu.

Na čelu trgovca sa cilindrom i onoga Eba rascvetaše se dve krvave ruže.

— Toliko za primer svima koji bi poželeli da krenu u poteru za nama — saopšti Kid gomili i zatim se okrete ponovo Lefortu. — Dakle, tebe neću ovako. Nas dvojica ćemo se pošteno obračunati na ulici.

Kid zgrabi Leforta za šareni prsluk i gurnu ga prema vratima saluna. To je učinio ranjenom desnom rukom i pri tom je očigledno povredio ruku. Prebledeo je od bola, a na čelu mu izbiše graške znoja. To nije promaklo Buču. On pođe za prijateljem, koji je izgubio Leforta na ulicu. Savezni šerif se otetura preko trotoara i zaustavi tek na sredini prašnjave ulice. Kid se okrete Buču:

— Ti pazi na ove unutra dok ja ne završim sa Lefortom.

— Ti ćeš paziti na njih — os mehnu se Buč — a ja ću se obračunati sa svojim prijateljem saveznom šerifom.

Kid ga zapanjeno pogleda.

— Jesi li lud? On je brži od tebe!

— Brži je i od tebe s tom tvojom ranjenom rukom — od vrati Kid. — Napuni te svoje revolvere i predaj mi ih, a evo tebi moj kolt.

Plavokosi revolveraš sleže ra menima, za tren oka napuni oba svoja kolta pa ih predade Buču. Na prozorima saluna videla su se radoznala lica. Buč siđe na ulicu i hitnu jedan kolt prema Lefortu, koji je nepomično stajao.

— Uzmi oružje, Leforte — dobacio je šerifu. — Samo, pazi, ovoga puta neću ti oprostiti život.

Lefort zgrabi kolt i pobedonosno se nasmeši. Bio je siguran u sebe. Znao je da Buč nije ni blizu tako dobar revolveraš kao Kid.

— Trideset koraka, zar ne? — čuo se Lefortov glas.

Buč samo klimnu glavom i pođe natraške.

Protivnici se zaustaviše i vratiše koltove u futrole. Ruku raširenih iznad bokova, merili su jedan drugog.

Buč je munjevito razmišljao i odlučio da primeni isti onaj trik koji je pokušao sa Kidom dok je vežbao na malom ranču u planini.

Video je kako Lefortova ruka počinje da se grči i u istom trenutku bacio se u stranu. Kolt u ruci saveznog šerifa dvaput grmnu, ali meci fuknuše desno od Buča, koji je već bio u prašini sa desnom rukom ispruženom ispred sebe. Bučov kolt samo jednom opali.

Na grudima Džoa Leforta od skoči oblačić prašine, ali osmeh mu se nije skidao sa usana. Odmetnik vide kako Lefort ponovo diže ruku sa koltom. Ovoga puta cev je bila uperena pravo u njega.

Dva revolvera istovremeno grmnuše.

Iz Lefortove ruke izlete kolt i on zaprepašćeno pogleda dole. Onda mu sa grudi šiknu krv.

Propeo se na prste i svom težinom tresnuo u prašinu.

Buč se polako diže. Vratio je revolver u futrolu i otišao do drvenog trotoara gde je stajao Kid.

— Očekivao sam da ćeš ponoviti isti onaj glupi trik — na smeši se Kid. — Srećom, Lefort je bio gluplji od tebe.

— Hajdemo — reče Buč i klimnuvši glavom devojci, koja je stajala na vratima saluna, skoro potrča ka šerifovoj kancelariji. Kid je požurio za

njim. Iz saluna istrčase stanovnici Gold Krika i okupiše se oko nepomičnog Leforta.

Trgli su se tek kada se začuo topot kopita. To su dva konjanika žurno izlazila iz grada u koji se više nikada neće vratiti.

K R A J

Knjiga za vas

Bilo na sudu, ostalo u sećanju

Božidar Bekovac

POLJUBAC SMRTI

Istinita priča o ljubavi i strasti, o zločinu i kazni.

Šta se dešava kada ljubav, koja je dostigla vrhunac, iznenada počne da se gubi?

Da li je ubistvo voljene osobe znak nemoći, nemogućnosti rasuđivanja, akt sebičnosti – ili nešto drugo?

POLJUBAC SMRTI

Šta o ovome kažu učesnici najkarakterističnijih slučajeva ubistva iz strasti – ubice, svedoci, psihijatri, branioci i sudovi?

POLJUBAC SMRTI

Cena 600 dinara.

Narudžbenicu poslati na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

NIRO DEČJE NOVINE

Gornji Milanovac

– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA – ☐

Ovim neopozivo naručujem knjigu POLJUBAC SMRTI
po ceni od 600 din. _____ primeraka.

Sumu od _____ din. platiću prilikom preuzimanja knjige.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum

potpis naručioca

U SLEDICINI
BROJU

SMRT STIŽE
IZ JUNE

